

SPERANȚE

REVISTA NR. 9

2017

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista "Speranțe" nr. 9 /2017 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Director C. C. D: Profesor Mihaela Popa

Inspectori: Profesor Eugenia Crețoi

Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Ioan Popa

Director adjunct: Profesor Mariana Tudor

PROFESORI COLABORATORI

Antonescu Oana

Brăgar Alina

Chihaia Cristina

Dumitrescu Ana

Dragoș Cristina

Fazakaș Dana

Guguian Claudia

Irimie Mihai

Kantor Minodora

Mareș Monica

Savu Claudia

Stângaciu Oana

Tropcea Dana

Voica Carmen

Tudor Mariana

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

Nr. 9 / 2017

Brașov - 2017

PRESA ROMÂNEASCĂ BRAȘOVEANĂ DESPRE ROMÂNIA LA CONFERINȚA DE PACE DE LA PARIS (1919-1920)

Despre acest aspect am întâlnit numeroase articole în presa brașoveană, mai ales în „Gazeta Transilvaniei”. Suntem ținuți la curent cu punctele de vedere susținute de reprezentanții României și hotărârile luate de marile puteri în privința țării noastre. Astfel, suntem corect informați despre delegația care s-a deplasat la Paris pentru a susține cauza României. În fruntea delegației s-a aflat primul ministru I.I.C. Brătianu.¹ Un alt articol al aceleași publicații redă o listă cu numele reprezentanților Ardealului prezenți la Conferința de Pace (Alexandru Vaida-Voevod, N. Șerban, I. Mocsony, T. Vuia).² Alt articol ne prezintă, pe larg, delegații României și comisiile din care făceau parte.³ România venea la Paris conștientă că își îndeplinesc obligațiile asumate în anii războiului și că făcuse enorme sacrificii umane și materiale. Demersurile întreprinse la 12 ianuarie 1919 de șeful Quai d’Orsay-ului, Pichon, ca România, datorită eforturilor sale umane și materiale, să fie altfel tratată față de celelalte puteri mai mici nu s-a bucurat de nicio audiență. Arthur James Balfour s-a opus la tratarea României ca țară aliată și nu a dorit să se sancționeze toate clauzele tratatului din august 1916. În aceste circumstanțe, la începutul anului 1919, Marile Puteri recunoșteau României calitatea de stat aliat pe picior de egalitate cu Serbia, Belgia și Grecia.⁴ Și „Gazeta Transilvaniei” prezintă într-un amplu articol punctul de vedere susținut de delegații României, în care este prezentată participarea României la război, dificultățile întâmpinate, contextul în care țara noastră a fost obligată să semneze pacea separată.⁵

Imediat după sosirea la Paris, delegația română a avut prima confruntare cu Consiliul celor patru mari puteri pe tema reprezentării României în comisiile și comitetele de lucru ale Conferinței. România a constatat că nu era reprezentată în multe comisii ce urmau să dezbată probleme ce o interesau direct (comisiile teritorială, pentru porturi și căi navigabile etc.).⁶ De asemenea României i se aducea acuzația că a semnat pacea cu Puterile Centrale și nu avea dreptul la toate revendicările formulate în preajma deschiderii Conferinței.⁷ Există și articole care prezintă știri eronate, de pildă *Rolul României la Conferința de Pace*, în care se afirmă că țării noastre i s-a acceptat să aibă un reprezentat în comisia financiară și că România este privită pe picior de egalitate cu celelalte puteri care au înțeles că Pacea de la București a fost una impusă.⁸

Am observat că ne sunt redată interviuri ale liderilor politici români participanți la Conferință, în care este exprimată convingerea că României îi vor fi recunoscute și satisfăcute cererile de către marile puteri.⁹ De asemenea, am constatat că presa este încrezătoare în delegația română și modul în care a luptat pentru interesul național și îi susținea demersurile.¹⁰

Una din primele discuții avute de România cu aliații în problema granițelor a fost cea legată de alipirea întregului Banat la statul român. Situația era dificilă deoarece acest teritoriu era revendicat și de sârbi. „Gazeta Transilvaniei” a urmărit cu mult interes dezbaterile referitoare la această problemă și a publicat numeroase articole referitoare la acest aspect. De pildă, sunt preluate informații din presa britanică în care se relatează situația tensionată din Banat după ocuparea acestui teritoriu de trupele sârbe. Marile puteri au intervenit și a fost stabilită o linie de demarcație. În finalul articolului se cere ca această problemă să fie soluționată cât mai curând. Articolul nu este însoțit de niciun comentariu.¹¹ I.I.C. Brătianu a prezentat, la 1

¹ Comunicările telefonice ale Agenției „Dacia”, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 4, 5 ianuarie 1919.

² Reprezentanții Ardealului la Conferința de Pace, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 23, 30 ianuarie 1919, p. 1.

³ Delegația română la Conferința Păcii, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 89, 8 mai 1919, p. 1-2.

⁴ Valeriu Florin Dobrinescu, *România și sistemul tratatelor de pace de la Paris (1919-1920)*, Editura Institutul European, Iași, 1993, p. 46-47.

⁵ *România la Conferința de Pace*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 45, 26 februarie 1919, p. 1-2.

⁶ C. Botoran, I. Calafeteanu, Calafeteanu, I., Campus, E., Moisuc, V., *România și Conferința de Pace de la Paris (1918-1920). Triumful principiului naționalităților*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1983, p. 316-317.

⁷ Valeriu Florin Dobrinescu, *op. cit.*, p. 48.

⁸ *Rolul României la Conferința de Pace*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 51, 5 martie 1919, p. 2.

⁹ *Revendicările românești asigurate*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 74, 2 aprilie 1919, p. 1.

¹⁰ *România față de Conferința de Pace*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 103, 26 mai 1919, p. 4.

¹¹ *Chestia Bănătuului-Ce scrie Morning Post*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 15, 22 ianuarie 1919.

februarie 1919, o expunere verbală în problema Banatului și a remis memoriul *România în fața Conferinței de Pace. Revendicările sale teritoriale*, redactat în limbile franceză și engleză.¹² Există de asemenea și articole subiective, care militează pentru alipirea întregului Banat la România. Sunt prezentate argumente etnografice, economice, culturale și geografice pentru susținerea acestei cereri, de asemenea se face un scurt istoric al acestui teritoriu de la întemeierea sa în 1342 până în 1919, arătându-se că „Bănatul s-a dovedit a fi fortăreața cea mai solidă a românismului”. În finalul articolului se propune organizarea unei mari adunări naționale care să proclame unirea acestui teritoriu la statul român.¹³ Pe aceeași linie se înscrie și articolul *Conferința de Pace*, în care sunt prezentate argumentele aduse de I.I.C.Brătianu, în fața marilor puteri, în favoarea alipirii Banatului la România. Articolul nu este însoțit de niciun comentariu.¹⁴ De asemenea, presa respinge propunerea marilor puteri ca numai o parte din Banat să revină României și cere să se facă dreptate țării noastre.¹⁵ Este amintită convenția încheiată de România cu Antanta în august 1916, prin care se promitea alipirea întregului Banat la statul român, și se cere ca aceasta să fie respectată în totalitate, argumentându-se că România și-a îndeplinit toate obligațiile de război și era îndreptățită să primească teritoriile promise.¹⁶

Există și articole în care se exprimă speranța că marile puteri vor da câștig de cauză țării noastre în problemele discutate.¹⁷ De asemenea cititorii sunt corect informați în articolul *Ce creează durabil Conferința de Pace*, că problema Banatului urma să fie rezolvată printr-un compromis între români și iugoslavi. În finalul articolului se exprimă speranța în rezolvarea cât mai justă de către Conferință a problemelor europene și era lăudată inițiativa creării Ligii Națiunilor.¹⁸ „Gazeta Transilvaniei” preia știri și din publicații străine care analizează problema Banatului, susținând împărțirea acestui teritoriu între români și iugoslavi pe linia Dunării și respectarea drepturilor minorităților din aceste state.¹⁹ Aceeași publicație ne prezintă și propunerile luate în discuție de Aliați în problema Banatului și este exprimată nemulțumirea referitor la aceste discuții.²⁰

La 18 martie, după trei săptămâni de dezbateri, experții au trasat o linie de demarcație care nu satisfăcea nici una dintre părți. României i s-a respins pretenția la întregul Banat: i s-au acordat doar două treimi, două linii principale de cale ferată au fost separate, nu i s-a permis accesul la Tisa și a pierdut circa 75.000 de români în favoarea Serbiei.²¹ Presa respinge noua graniță care urma să producă mari pagube economiei românești și relațiilor cu iugoslavia. Este lăudat efortul lui Brătianu care a militat în favoarea alipirii întregului Banat.²² Există și articole în care este criticată politica de rezistență a lui Brătianu, care a părăsit lucrările Conferinței, nu a reușit să aibă câștig de cauză, România pierzând o parte din Banat.²³ Aceste articole apar mai târziu, în anul 1922 și 1923, după ce a fost ratificat tratatul referitor la Banat. De asemenea, tot în această perioadă apar articole în care ne sunt prezentate în detaliu demersurile făcute de Brătianu și Vaida Voievod pe lângă Aliați în chestiunea Banatului, discuții pe purtate, piedicile întâmpinate.²⁴

O altă problemă adusă în prim plan de români la Conferința de Pace, semnalată și în presa brașoveană, a fost problema Basarabiei, teritoriu care și-a proclamat unirea cu România la 27 martie 1918. „Gazeta Transilvaniei” militează pentru recunoașterea alipirii Basarabiei la România, aducând o serie de argumente

¹² Valeriu Florin Dobrinescu, *op. cit.*, p. 50.

¹³ *Bănatul*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 11, 15 ianuarie 1919, p. 1.

¹⁴ *Conferința de Pace*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 23, 30 ianuarie 1919, p. 2.

¹⁵ *Să așteptăm pregătiți răspunsul dela Paris*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 105, 28 mai 1919, p. 1.

¹⁶ *Să se recunoască întreg tratatul dela 1916*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 108, 1 iunie 1919, p. 1.

¹⁷ *Revendicările României satisfăcute*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXX, nr. 41, 21 februarie 1919, p. 1.

¹⁸ *Ce creează durabil Conferința de Pace*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 90, 9 mai 1919, p. 1.

¹⁹ *Chestiunea Banatului*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 120, 18 iunie 1919, p. 1.

²⁰ *Granițele Banatului*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 124, 22 iunie 1919, p. 1.

²¹ Sherman David Spector, *România și Conferința de Pace de la Paris. Diplomația lui Ion I.C. Brătianu*, Editura Institutul European, Iași, 1995, p. 152.

²² Vasile Stoica, *Frontiera Banatului*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXXVI, nr. 154, 12 decembrie 1923.

²³ *Doliul Banatului este doliul neamului*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXXVI, nr. 161, 30 decembrie 1923, vezi și articolul *Politica d-lui Brătianu în chestiunea Banatului*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXXVII, nr. 1, 2 ianuarie 1924, p. 2.

²⁴ *Guvernul Vaida și chestiunea Banatului*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXXVII, nr. 11, 1 februarie 1924.

etnografice, istorice, în acest sens.²⁵ Tot presa ne informează că această problema a fost rezolvată în favoarea României, la Conferința de la Londra din 1920. Acest fapt a produs mare satisfacție în țară, au fost organizate manifestații de stradă, iar localurile au rămas deschise până seara târziu pentru a sărbătorii acest eveniment.²⁶ Pentru a-și consolida stăpânirea asupra Basarabiei România a dus tratative cu statele vecine, pentru ca și acestea să recunoască alipirea Basarabiei la România. Astfel, revista “Sămănătorul” ne informează că o delegație română urma să se deplaseze la Constantinopol pentru a obține sprijinul Turciei în problema Basarabiei.²⁷ De asemenea, s-au purtat discuții și cu Japonia care a acceptat să semneze ratificarea tratatului după ce acesta era ratificat de celelalte statele europene.²⁸ Aceeași publicație ne mai informează că în urma tratativelor dintre ruși și japonezi s-a convenit ca aceștia din urmă să nu mai semneze ratificarea.²⁹ În „Gazeta Transilvaniei” se afirmă că Italia a semnat ratificarea tratatului referitor la Basarabia și ne este prezentă în detaliu ședința care a prilejuit acest eveniment și sunt elogiați cei care au militat pentru înfăptuirea lui.³⁰

Odată cu conturarea noilor granițe ale României, în „Gazeta Transilvaniei” apar articole în care sunt criticate deciziile marilor puteri în problema granițelor. O altă nemulțumire era legată de tratatul minorităților care era respins de români pe motiv că încălca suveranitatea națională.³¹ În presă este recunoscut faptul că România a avut o misiune dificilă la Paris și unele revendicări nu au fost acceptate de aliați.³²

O altă nemulțumire a României la această conferință a fost legată de suma mică de despăgubire care a fost fixată țării noastre.³³ De asemenea este criticat faptul că marile puteri au decis ca statele succesorale să plătească datoria externă a fostei monarhi dualiste. O altă nemulțumire a românilor era legată de controlul vamal și de tranzit al marilor puteri în statele central europene, printre care și România. Se consideră că “nedreptățile” suferite de români la această Conferințe puteau fi reparate de Liga Națiunilor.³⁴

Constatăm deci un interes crescut al presei românești brașovene pentru Conferința de la Paris și deciziile luate. Articolele sunt în general ample și obiective. Presa susține interesele naționale ale României și prezintă în detaliu activitatea reprezentanților României la conferință.

BIBLIOGRAFIE

- Calafeteanu, I., Campus, E., Moisuc, V., *România și Conferința de Pace de la Paris (1918-1920). Triumful principiului naționalităților*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1983.
- Valeriu Florin Dobrinescu, *România și sistemul tratatelor de pace de la Paris (1919-1920)*, Editura Institutul European, Iași, 1993.
- Sherman David Spector, *România și Conferința de Pace de la Paris. Diplomația lui Ion I.C. Brătianu*, Editura Institutul European, Iași, 1995.
- “Gazeta Transilvaniei”, anii 1919, 1923.
- “Sămănătorul” 1924.

Carmen Voica
Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

²⁵ Basarabia, în “Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 147, 22 iulie 1919, p. 1.

²⁶ Alipirea Basarabiei la România recunoscută de Conferința Păcii, în “Gazeta Transilvaniei”, anul 83, nr. 48, 9 martie 1920, p. 1.

²⁷ Note, în “Sămănătorul”, anul VIII, nr. 4, aprilie 1924, p. 110.

²⁸ Japonia și ratificarea tratatului de unire a Basarabiei, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXXVIII, nr. 8, 23 ianuarie 1925, p. 4.

²⁹ Tratatul ruso-japonez și ratificarea, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXXVIII, nr. 12, 1 februarie 1925, p. 1, vezi și articolul *Ultimele știri, Japonia nu va ratifica tratatul Basarabiei*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LXXXVIII, nr. 36, 3 aprilie 1925, p. 4.

³⁰ Senatul italian a votat ratificarea protocolului Basarabiei, în „Gazeta Transilvaniei”, anul XC, nr. 38, 5 aprilie 1927, p. 4, vezi și articolul *Italia a ratificat tratatul cu Basarabia*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul XC, nr. 27, 11 martie 1927, p. 1.

³¹ La răspântie, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 122, 20 iunie 1919, p. 1.

³² Garanția viitorului, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 135, 5 iulie 1919, p. 1.

³³ Situația la București și la Paris, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 122, 20 iunie 1919, p. 1.

³⁴ Demnitate națională- Rezultatele Conferinței de Pace, în „Gazeta Transilvaniei”, anul 80, nr. 139, 11 iulie 1919, p.1.

“NECESITATEA RESPECTĂRII REGULILOR ÎN DIVERSE GRUPURI SOCIALE”

După 1989, întreaga țară traversează o perioadă dificilă, denumită generic “Reformă” sau “Perioadă de tranziție”. În esență prin conținutul său, reforma constituie o schimbare de sistem. Ea are un caracter global, cuprinzând toate sferile activității economice și sociale. Există o relație strânsă între reforma social-globală și reforma specifică învățământului nostru.

Constatăm însă cu ușurință că demersurile factorilor de decizie din sfera învățământului, vizează în special structura organizatorică a acestuia și se apleacă mai puțin asupra aspectelor de conținut..

Studiind planurile de învățământ și programele școlare, se poate constata cu ușurință că numărul de ore afectat educației morale în ciclul primar este foarte mic, iar în cadrul programei analitice pentru învățământul preșcolar nici nu se mai afectează în mod expres ore pentru realizarea educației morale. Aceasta se realizează-dacă educatoarea găsește de cuviință - în cadrul celorlalte tipuri de activități.

Mai este necesar să privim și în jurul nostru pentru a vedea numărul mare de familii destrămate, copiii aruncați în stradă, abandonati, fără remușcări, care trăiesc mâncând din gunoaie, furând, jefuind, dormind în subsoluri, în metrou, în subteranele orașelor, prin gări, prin trenuri; numărul mare de copii care rămân neșcolarizați sau abandonează școala.

Este foarte ușor sesizabilă lipsa de morală ce tinde să se extindă ca o plagă în societatea românească. De aici rezultă firesc, cu imperiozitate, necesitatea studierii și încercarea de a găsi noi modalități de rezolvare a acestor probleme cu care se confruntă societatea și implicit școala.

Cele prezentate până acum se constituie în argumente puternice pentru a ne preocupa în mod expres și susținut de realizarea educației morale încă din perioada preșcolară, când se formează primele reprezentări morale, ce vor constitui premise ale realizării conștiinței și conduitei morale.

Complexitatea realizării educației morale impune creativitate și inovație în predarea la ciclul primar al educației civice.

Lucrând cu o clasă a IV-a m-am străduit să părăsesc modul de predare clasic, declarativ, să vizez, nu doar informarea elevilor, ci transformarea lor în coparticipanți activi la propriul proces de formare.

Am constatat în multe rânduri că elevii sunt informați sub aspect moral, știu ce este bine și ce nu, răspund corect la întrebări în orele de educație civică, deci putem spune că informarea morală se realizează. Cu toate acestea, după ieșirea din clasă îi vedem împingându-se, bătându-se, vorbindu-și urât. Concluzia este că informarea morală nu duce “sine die” la formarea conduitei morale. Conduita morală se poate forma doar prin exercițiu. Acest lucru este recomandabil a se realiza în activități în afara clasei, în care elevii sunt implicați direct și trebuie să manifeste conduită morală. Totodată aceste activități pot asigura cu certitudine feedback-ul activității la clasă; constat, intervin pentru corectare.

La orele mele folosesc frecvent metoda dramatizării și am constatat că această metodă îi atrage pe elevi și le creează sentimente. Pe rând ei sunt actori sau spectatori și fiecare își joacă rolul în mod creativ, străduindu-se să intre cât mai bine în pielea personajelor. Regula pe care o aplic la dramatizări este aceea de a le comunica sarcina de bază. Spre exemplu la această lecție le-am descris decorul pe care doream să îl creez și le-am cerut să își împartă rolurile; unul dintre ei să joace rolul unui elev dezordonat, leneș, care nu respectă regulile și nu se comportă adecvat nici cu mama lui, altul rolul unui prieten care îl corupe să nu meargă la ore.. Folosind această metodă reușesc să antrenez și elevii mai retrași, mai timizi, urmărind ca în timp să îi determin să capete încredere în forțele proprii, iar reținerile, inhibițiile să dispară, valorificând astfel pozitiv particularitățile psihice individuale ale elevului. Tot în acest fel am observat schimbări în bine și ale elevilor care sunt mai leneși, deoarece trăirile din timpul orei nu rămân niște simple teorii, care să dispară în scurt timp.

*Stângaciu Oana Cristina
Profesor Școala Nr. 19 Brașov*

ÎNVAȚĂ CUM SĂ ÎNVEȚI !

Trăim într-o societate informațională, în care știința înseamnă putere (potențială). De fapt, așa după cum spunea Napoleon Hill, „cunoștințele specializate pavează calea către bogății”. Așadar, dacă vrei să ai succes și să fii bogat, trebuie neapărat să devii excelent în ceea ce faci, să fii printre cei mai buni din domeniul tău. Pentru a ajunge „în vârf”, ai nevoie să te specializezi continuu, să înveți și să te autoinstruiești mereu. Mai exact, **trebuie să fii dedicat învățaturii pentru tot restul vieții.**

Capacitatea de a învăța cât mai repede, de a înțelege cât mai bine și mai rapid, dar și de a reține cât mai mult timp ceea ce ai învățat, este una din abilitățile esențiale ale oricărui om de succes. ARTA de a dobândi noi cunoștințe - de a ți le însuși și de a le „integra” în ansamblul cunoștințelor pe care le posezi deja - este mult mai importantă și mai valoroasă decât cunoștințele în sine.

Este foarte important să înțelegi cum funcționează creierul uman.

Cercetătorii din domeniul psihologiei educaționale, neurobiologiei și științei cognitive, au descoperit faptul că creierul uman tânjește mereu după noutate – el caută permanent numai lucruri neobișnuite, ciudate, neașteptate, care ies în evidență. Astfel, creierul se ocupă numai cu lucruri interesante și înmagazinează doar informațiile care contează, eliminând și ignorând lucrurile obișnuite, normale, de rutină sau plictisitoare, pe care le întâlnește.

Cum reușești totuși să înveți acele cunoștințe care nu te atrag deloc? „Trucul” pentru a reține anumite informații – dar și pentru a te putea concentra, pentru a înțelege mai ușor și mai rapid un material nou, precum și pentru a-l reține timp îndelungat – este acesta: să-ți convingi creierul că aceste informații sunt deosebit de importante, chiar VITALE!

Cum realizezi aceasta? **Punându-ți neuronii la treabă!** Adică trebuie să faci anumite lucruri, care să intensifice activitatea creierului tău, lucruri care să-ți activeze neuronii din ambele emisfere cerebrale – lucruri care să te provoace, să te motiveze, să te antreneze, să te inspire să rezolvi probleme, să tragi concluzii și să descoperi noi cunoștințe. Pentru asta ai nevoie de întrebări, exerciții, provocări și activități care să-ți stimuleze creierul.

Trebuie să știi că creierul este stimulat de emoții, de aceea elementul esențial care sporește atenția (concentrarea), înțelegerea și memorarea, este încărcătura emoțională a materialului studiat. Reții mult mai repede atunci când materialul te face să „simți” ceva. Cu cât sunt mai puternice sentimentele pe care le ai în timp ce înveți, cu atât vei reține mai repede, mai bine și pentru un timp mai îndelungat acele informații. De aceea, se recomandă să incluzi în activitatea ta de învățare lucruri care să te uimească, să te distreze, să te facă curios, să te entuziasmeze sau să-ți creeze orice alt sentiment plăcut – fie chiar și neplăcut, numai să te facă să simți ceva, să nu te lase indiferent.

Acum că ai aflat ce este mai important despre felul în care funcționează creierul tău, **iată care sunt cele mai eficiente 3 metode de învățare:**

1. **Învață pe altcineva!**

Imediat după ce afli noi cunoștințe, să le împărtășești celor din jurul tău. Dacă nu ai cui să explici noile informații, atunci trebuie măcar să îți „predai” ție însuși noul material – adică să-ți explici ție însuși ce ai aflat, reformulând textul și explicându-l cu propriile tale cuvinte.

2. **Vizualizează informațiile!**

Știm cu toții ca „o imagine valorează cât o mie de cuvinte”. Cercetătorii din domeniul învățării rapide ne confirmă faptul că imaginile facilitează mult înțelegerea unui text și se memorează mult mai rapid decât cuvintele singure (imaginile îmbunătățesc cu până la 90% capacitatea de înțelegere și memorare). De aceea, este bine ca să îți construiești cât mai multe scheme și diagrame structurate, pe baza noilor cunoștințe pe care trebuie să ți le însușești – scheme care să fie cât mai sugestive (să exprime relațiile, dependențele, incluziunile etc., dintre noțiuni) și să fie adnotate corect (cuvintele-cheie să fie incluse în schemă, la locurile potrivite), eventual completate cu imagini sugestive.

3. Pune-ți întrebări!

Trebuie să știi că creierul tău învață și reține cunoștințe numai atunci când lucrează la ele. Acest lucru a fost descoperit și folosit încă din Antichitate, de către învățații din Grecia Antică, care utilizau, pentru a-i învăța pe copii, metoda lui Socrate – metoda ce constă în faptul că profesorul nu făcea altceva decât să pună întrebări, concentrând atenția elevilor și determinându-i să găsească răspunsuri. În cazul învățării prin întrebări, elevii nu mai sunt pasivi (nu doar ascultă, plictisiți și pe jumătate adormiți, ce le povestește profesorul), ci sunt implicați activ în desfășurarea lecției – datorită faptului că trebuie să răspundă la întrebări, elevii sunt permanent foarte atenți la lecție. În plus, prin întrebările bine alese, elevii își integrează în mod eficient noile cunoștințe în structura de informații deja dobândite.

Referințe bibliografice:

Mureșan, P - *Învățarea eficientă și rapidă*, București, Editura Ceres, 1990

Neacșu, I - *Metode și tehnici moderne de învățare*, Tipografia Universității, București, 1985

Tudor Mariana
Profesor Școala Nr. 19 Brașov

MUZICA ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Tot ceea ce ne înconjoară ne afectează într-un fel sau altul: culorile, parfumurile, sunetele și, adesea, nu suntem conștienți de acest lucru.

Charles Baudelaire, într-unul dintre cele mai frumoase poeme ale sale, scria:

Natura e un templu cu stâlpii trăitori
Și auzim adesea cuvinte printre goluri,
Când zi de zi străbatem pădurea de
simboluri
Intâmpinați de ochii săi proteguitori.

Sunt proaspete miresme ca fragezii copii,
Ori dulci precum oboiul, sau verzi cum e
câmpia,
Iar altele viclene, trufașe-n bogății,

Ca lungi, prelungi ecouri unite-n depărtare
Intr-o întunecoasă și-adâncă armonie,
De necuprins, ca noaptea dorind lumina vie,
Culori, parfume, sonori se vor cu nerăbdare.

Purtând în ele-avântul etern și bucuria,
Ca smirna, moscul, ambra, tămâia-
mbătătoare,
Dând simțurilor noapte și spiritului soare.

Tot ceea ce pătrunde prin porțile simțurilor ne transformă. Culorile acționează asupra corpului și spiritului. De exemplu, roșul incită la acțiune. Albastrul și portocaliul inspiră destindere și favorizează vindecarea. Galbenul facilitează concentrarea și studiul.

Auzul este un simț adesea neglijat. Multitudinea de sunete care solicită în mod constant urechea influențează, cu siguranță, sistemul nervos. Dacă este adesea dificil să ne sustragem anumitor influențe sonore, cel puțin ne bucurăm că putem să ne modificăm mediul înconjurător imediat grație muzicii.

Muzica e una dintre cele mai vechi forme de exprimare omenească, iar după unii cercetători ea poate fi mai veche decât vorbirea. Muzica a constituit o prezență afectivă, la diferite evenimente importante din viața omului: naștere, răpunerea dușmanului, căsătorie sau moarte. Cu trecerea timpului, cântecele au fost folosite la „alungarea spiritelor rele din corpul bolnavilor” sau la „invocarea zeilor”, pentru lecuirea bolilor, favorizarea sarcinii și a nașterii. Astfel a apărut muzicoterapia, leagănul ei fiind Egiptul și Caldeea, de unde a trecut la evrei, greci și romani.

Medicii greci îndemneau bolnavii să se plimbe sau să stea multă vreme în locuri pitorești, mai cu seamă pe malul apelor sau în pădure și să asculte muzică. Platon, adept al muzicoterapiei, spunea că „armonia sufletelor poate fi obținută prin cântec”.

În evul mediu erau la modă instrumentiștii terapeuti, ei fiind chemați la patul bolnavilor, să execute „cântece de vindecare”, concepute special în acest scop sau improvizate pe loc.

Edgar Cayce (1877 – 1945), renumitul medium american, a definit astfel muzica:

„Orice energie este vibratoare, și totul provine de la o singură vibrație centrală (...) care se diversifică în forme multiple.”

În artă muzica joacă un rol esențial. Oamenii nu știu însă... Un text este ca un cântec, cu un ritm, o melodie interioară.

Evanghelia lui Ioan începe cu faimoasele cuvinte: „In principium erat Verbum”. Acest termen (în grecește „Logos”) ar putea fi mai bine tradus prin „vorbă”, sau „cuvânt”. Dar alții, poate mai avizați, cred că cea mai bună traducere a lui „Verbum” sau a lui „Logos” ar fi „sunet” sau „cânt”. Ei își bazează argumentația pe faptul că, din tradiție imemorială, Creatorul era considerat un cânt infinit iar Creația ar fi trebuit să fie considerată o cristalizare a acestui cânt. Astfel se explică gândirea lui Pitagora, conform căreia structura muzicii ar permite și ar fi de ajuns să explice structura Universului.”

(Roger Cotte, Muzică și simbolism, Ed. Dangles, p.11)

Nu poate fi negat faptul că muzica acționează asupra psihicului, dar ea influențează în egală măsură și corpul la nivel energetic.

Muzica răspunde mai multor exigențe, nu doar celor ce au ca scop asimilarea informației, ci este de asemenea luat în considerare rolul său ca factor educativ, cultural și de igienă psihică. Se recomandă să nu fie schimbată muzica fără un studiu preliminar al efectelor sale educative, al impactului său psihologic și al calităților sale estetice pentru a vedea dacă ele sunt pozitive și durabile și, bineînțeles, dacă facilitează într-un mod sănătos și creativ asimilarea informațiilor cu plăcere și în mod destins.

Anumite piese (care pot fi consultate și folosite după bibliografia anexată) nu au toate un ritm lent. Au fost deasemenea făcute multe alte experiențe de către cercetători independenți pentru a pune în evidență rolul particular al muzicii baroce în concentrare și în procesul de învățare. Astfel, în 1982, la Universitatea din Texas, cercetătorii au format două grupuri de studenți care au fost puși să învețe un anumit număr de cuvinte noi într-o limbă străină. Grupul care în timpul orelor de predare a ascultat „Water Music” de G.F. Händel, ca muzică de fond, a avut, de departe, cele mai bune rezultate.

Mai recent, în 1993, un grup de cercetători de la Universitatea Irvine din California a obținut rezultate similare utilizând piese de Mozart. Acești cercetători au demonstrat că faptul de a asculta Mozart timp de douăzeci de minute crește concentrarea și atenția în mod notabil.

S-a observat că zgomotul se dovedește a fi una dintre sursele cele mai dăunătoare din mediul nostru înconjurător și se află la originea declanșării mecanismelor de stres, cu efecte asupra sistemului nervos central. Lipsa de concentrare a atenției este și ea un motiv de agasare pentru pacientul care constată tulburări de memorie și greutatea de a-și găsi cuvintele, chiar în conversația curentă.

Muzica pentru terapie s-a bucurat și de atenția multor compozitori celebri, unii dintre ei apelând la ea în momente mai grele. Ceaikovski își găsea liniștea sufletească în propriile sale compoziții. Alții au compus chiar piese muzicale speciale, pentru anumite afecțiuni. J. S. Bach a creat câteva variațiuni pentru combaterea insomniei ambasadorului Rusiei la Dresda, sau a contelui Keyerserling.

Dacă până nu demult medicii foloseau muzicoterapia în mod empiric, neavând cunoștințe despre legile fizice ale sunetelor și efectele lor asupra organismului viu, azi o folosesc pe baze științifice. Savantul român George Constantinescu, creatorul sonicității, ce a lucrat în Marea Britanie încă de prin anul 1916, a

întrevăzut proprietățile terapeutice ale sunetelor și acțiunea lor benefică asupra structurilor organismului viu.

Dacă emoția determină calitatea înregistrării, atunci când nu există emoție, transmiterea informației generează în elevi risipire, în loc de plăcere și concentrare.

Dacă ar fi muzică ambientală în sala de clasă – de preferință, o muzică blândă – cunoașterea aridă și logica transmisă de profesorii de matematică, fizică, chimie sau limbi străine capătă o dimensiune emoțională.

Fenomenul RAM o va înregistra în mod privilegiat. Fără emoție, cunoașterea este insipidă.

Muzica ambientală are trei mari obiective:

- 1) să favorizeze educația muzicală și emoțională;
- 2) să genereze plăcerea de a învăța în timpul orelor de matematică, fizică sau istorie;
- 3) să diminueze SGA, întrucât linișteste gândirea, îmbunătățește concentrarea și asimilarea informației.

Muzica ambientală ar trebui să fie folosită din cea mai fragedă copilărie, în casă și în sala de clasă.

Efectele muzicii ambientale în sala de clasă sunt extraordinare. Li calmează pe profesori și îi însuflețește pe elevi. Tinerilor le place muzica agitată, pentru că gândurile și emoțiile lor sunt agitate. Dar după șase luni de ascultat muzică liniștită și blândă, emoția lor este pregătită și stabilizată.

Doctorul Georgi Lozanov a fost un pionier în ceea ce privește gândirea accelerată. Gândirea accelerată poate fi stimulată, după Lozanov, audiind Mozart și Vivaldi, mai ales piesele pentru vioară, coarde, flaut și pian. S-a mai descoperit și faptul că muzica rock, jazz, rap, punk etc. este în mod sistematic dăunătoare, existând diferite grade de nocivitate, de incitare la sex, la droguri, la sinucidere etc. Incitare cu atât mai puternică astăzi, cu cât există „mesajele subliminale”, pe care le folosesc unele grupuri de muzicieni. De aceea profesorii de muzică trebuie să insuflă elevilor dragostea de trăire, de viață, să le facă o educație muzicală de calitate.

Pentru distragerea atenției și potențarea analgeziei, muzica se mai folosește și în sălile de naștere, de operație și în cabinetele de stomatologie. În serviciile specializate în muzicologie, metoda se aplică doar după testări prealabile cu privire la cultura și preferințele muzicale ale bolnavilor (muzica clasică sau preclasică, vocală sau instrumentală, interpretul sau instrumentul preferat).

Elevii trebuie să-și dea seama de muzica care le face bine și care nu. De aceea în ziua de astăzi manelele au un efect devastator asupra copiilor, dându-le impresia că așa este în viața de zi cu zi. Rolul profesorului este de a educa într-o oarecare măsură emoția și sentimentul a ceea ce este estetic și inestimabil.

După multe studii în decursul ultimilor 30 – 40 de ani, s-au constatat multe efecte benefice ale muzicii clasice asupra creierului copilului, și nu numai. Pe lângă faptul că aceasta mărește viteza de vindecare a diferitelor boli, calmează copiii (și adulții) hiperactivi, reduce frecvența greșelilor și unifică ambele emisfere cerebrale pentru o învățare mai eficientă, muzica mai are deosebita capacitate de a reduce timpul de învățare și de a crește IQ-ul cu 9 puncte în medie. În plus mărește creativitatea și claritatea și îmbunătățește rezultatele la teste și examene. (art. „Forța duioasă a iertării”, în Revista Misterelor, nr. 42 / 2001; art. „Metode simple de purificare și energizare a apei”, în Revista Misterelor, nr. 56 / 2003).

Cu trecerea timpului, muzica a fost un leac pentru sănătate încă din Egipt și Grecia antică. Mitul lui Orfeu, semizeu muzician, a stat la originea acelor „școli ale misterelor” din Grecia, școli unde muzica juca un rol important în asceza spirituală.

Chiar textele cuprind o anumită melodicitate dacă elevii știu să fie puțin actori. Căci fiecare text are muzica lui.

Ca urmare a unor experimente empirice, s-a demonstrat că muzica lui Stephen Halpern, în special albumul Spectral Suite, favorizează concentrarea și creativitatea la copii.

Abrevieri folosite:

RAM – Registrul automat al memoriei

SGA – Sindromul gândirii accelerate

Bibliografie:

Aucher, Marie-Louise – „Omul sonor”, Ed. L’Epi

Koechlin de Bizemont, Dorothee – Magia vindecării prin muzică,

Edition de Rocher, 1994

Tegtmeier, Ralph – Ghidul muzicii noi pentru călătoria interioară, Ed. Le Souffle d’or

Cotte, Roger – Muzică și simbolism, Ed. Dangles

Chailley, Jacques – Istoria muzicii în Evul Mediu, publicată în Presse Universitaire de France, 1950

Slosman, Albert – Viața extraordinară a lui Pitagora, Ed. Robert Lafont

Lefebure, Francis (dr.) – De la roata de rugăciune la dinamica spirituală

Haydn, J.

- Simfonia nr. 67 in Fa major

- Simfonia nr. 69 in Si major

- Concertul nr.1 in Do major pentru vioara și coarde

- Concertul nr.2 in Sol major pentru vioara și coarde

Vivaldi, A

- Cinci concerte pentru flaut și orchestră de cameră

- Cele patru anotimpuri

- Concert in Do pentru flaut, RV.444;

- Concert in Do pentru oboi, RV. 449;

- Concerto per viole d’amore

Bach, J.-S.

- Simfonia in Do major

- Simfonia in Re major

- Fantezie in Sol major

- Fantezie in Do minor

Bach, J.C.

- Concert in Do minor pentru violoncel și orchestră

- Simfonia in Sol minor, op. 6, nr.6

Händel, G.F.

- „Water Music”;

- Concerto Grosso, op.3, nr. 1,2,3, 5;

- Concert pentru orgă și orchestră.

Beethoven, L. v.

- Concertul nr. 5 in Mi bemol major pentru pian și orchestră, op. 73;

- Concert in Re major pentru vioară și orchestră.

Cristian-Mihai Irimie

Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

UNDE-A DISPĂRUT LECTURA?

În zilele noastre, când televizorul și calculatorul sunt stăpânii absoluți ai timpului liber, lectura intră, încet, dar sigur într-un con de umbră.

Pe la diversele școli pe unde am trecut, am remarcat în majoritatea cazurilor o vorbire destul de neîngrijită din partea copiilor, acest lucru frapându-mă destul de des.

În recreații, în timpul orelor, în interacțiunile dintre ei, dintre ei și părinții lor, vocabularul rămânea îngrădit. Interesându-mă în stânga și-n dreapta, mi-am dat seama că mulți copii își petrec puțin timp cu părinții, și prea mult timp în fața televizorului și a calculatorului, sau a laptop-ului.

În lumea modernă, televizorul s-a erijat într-un educator foarte slab pregătit. Atenția copiilor este îndreptată înspre filme de acțiune, muzică de slabă calitate; calculatorul, pe de altă parte, creează dependență și le subjugă conștiința, ei nedându-și seama decât foarte târziu. În plus, atât televizorul cât și calculatorul duc la o slăbire a vederii, la o bombardare a emoționalului, la o deformare gravă a comportamentului copiilor, dar și la dăunarea dezvoltării intelectuale a lor.

Una din activitățile pentru relaxare este cititul. Lectura a intrat în desuetudine și nu mai exercită acel interes și acea atracție de a afla cât mai multe informații pentru un bagaj de cunoștințe cât de cât mai variat.

Copiii își extrag lectura de pe internet, cărțile fiind acum stocate cu miile. Tinerii cred că astfel lectura este mai rentabilă și mai eficientă decât să țină o carte în mână.

Un studiu recent arată că 7 ore pe zi petrec copiii și mai ales adolescenții în fata televizoarelor sau calculatoarelor. Un profesor itinerant preciza că acești copii copiază comportamente, copiază morale, agresivitate și acest lucru se vede în relația lor cu ceilalți, fie copii, fie adulți.

Alte rezultate au arătat o corelație între folosirea în exces a internetului și scăderea performanțelor școlare.

O lectură axată pe un domeniu (beletristica, de exemplu) îi va furniza copilului ocazia de a-și îmbogăți vocabularul într-o oarecare măsură. Cuvintele noi și necunoscute îi vor fi explicate fie de unul din părinții lui, fie cu ajutorul unui dicționar, în cazul în care îl posedă. Întrebările puse de părinte, dar și de profesor îl ajută să asimileze și să-și aducă aminte mai ușor cartea citită.

Un profesor itinerant a atras atenția că orele de stat la calculator pot fi pierdute în detrimentul cititului, aceasta însemnând că respectivul copil nu mai lecturează, nu-și mai dezvoltă anumite capacități intelectuale de a găsi soluții pentru a-și rezolva problemele lui; el ia soluții pe care le vede la televizor, pe internet sau de la un joc de pe computer. În condițiile lumii de astăzi tot mai puțini elevi merg să împrumute cărți de la bibliotecă.

La o școală din Brașov, elevii claselor a I-a până la a VI-a sunt interesați de bibliotecă; în schimb cei din clasele a VII-a și a VIII-a merg la bibliotecă doar atunci când trebuie să realizeze un proiect, referat sau eseu.

Atragerea lor spre lectură se poate realiza fie prin evenimente extrașcolare, fie răsplătindu-i pentru că citesc.

Cenaclurile și seratele literare nu trebuie să lipsească din viața tânărului și adolescentului. Un vocabular bogat denotă faptul că știe să vorbească, să își ducă ideea până la capăt.

„Frumos trebuie să vorbim cu toții pentru că maturitatea culturii publice, a spiritului popular”, spunea Eminescu, „se manifestă cu deosebire în limba sa”.

O carte nu este un obiect oarecare, ci o ființă vie ce stă alături de noi, un prieten care ne sfătuiește de bine și ne ajută să nu ne lăsăm înfrânți și să nu ne simțim niciodată singuri. Dacă vom înțelege că în fiecare carte există viață, atunci o vom apăra, o vom îngriji, nu o vom rupe, nu o vom mâzgăli.

Realizând un studiu pentru clasele a VI-a, a VII-a și a VIII-a, am aflat că foarte puțini copii au împrumutat cărți pentru o mai bună cunoaștere a literaturii române sau străine; în același timp am constatat că nu-și realizează fișe de lucru pentru a ține mai ușor evidența volumelor citite, și aici mă refer la trecerea cărților într-o agendă (caiet, registru) în ordinea alfabetică a autorilor, menționând și locul exact unde se află cartea în biblioteca lor (raft, poziție de la stânga la dreapta).

În schimb copiii de ciclul primar chiar se arată interesați de așa ceva.

Se pare că alegerea cărților, cât și cea a prietenilor, e o datorie însemnată. Suntem tot atât de răspunzători de ce citim, cât suntem de cele ce facem.

Cititul pe suport electronic are avantajul și dezavantajul lui. În primul rând, se alterează, până la dispariție, conexiunile neuronale care fac să se deruleze în mintea tânărului cititor acțiunile din carte. În al 2-lea rând se șterge identitatea cărților, niciodată o carte electronică neputând avea identitatea, farmecul unei cărți tipărite.

Omul modern are nevoie să învețe permanent având acces la informație, dar și să se relaxeze prin lectură, fără a neglija relaxarea prin sport și fără a exagera prin activități în fața televizorului sau a PC-ului.

Iată de ce este nevoie de seriozitate în muncă și constanță în pregătire pentru a ajunge la performanță.

Limba este o ființă vie, mereu în dezvoltare, și ea trebuie mereu să fie sensibilă la toate înnoirile economice, sociale, culturale ale vieții. „Limba noastră”, spunea același Eminescu, nu este nouă. Limba este comoara cea mai de preț a poporului.”

„Frumos trebuie să vorbim cu toții pentru că maturitatea culturii publice, a spiritului poporal”, spunea Eminescu, „se manifestă cu deosebire în limba sa” și între culții unui popor se numără cu deosebire numai aceia care au suit înălțimea și domină terenul întreg. Frumos în sensul de-a logodi plastic, armonios în vorbirea orală și scrisă cele mai obișnuite cuvinte... Limba este o ființă vie, mereu în dezvoltare, și ea trebuie mereu să fie sensibilă la toate înnoirile economice, sociale, culturale ale vieții.

Inchei cu afirmația lui Edmondo de Amicis care spunea că „soarta multor oameni a atârnat de faptul dacă în casa părinților lor a fost sau nu o bibliotecă”.

Cristian-Mihai Irimie
Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

DEZVOLTAREA UNEI ATITUDINI POZITIVE FAȚĂ DE ȘCOALĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ

Una din sarcinile educative de prima importanță este dezvoltarea la elevi a celui „sentiment al comunității sociale”, a dispoziției spre colaborare, întrajutorare, al solidarității sociale, al preocupării de soarta celorlalți, simțământ esențial într-o societate democrată. Din păcate, învățământul aproape exclusiv frontal practicat la noi (care se bazează îndeosebi pe studiul individual și obstrucționează aproape tot timpul colaborarea între elevi în timpul orelor) nu facilitează formarea unor deprinderi și înclinații spre colaborare.

Referindu-ne la situația școlară, dacă elevul nu are încredere în forțele proprii, nu i-a fost cultivată capacitatea de autoapreciere sau nu are obișnuința de a-si propune obiective personale, el poate eșua în primele etape ale procesului de implicare motivațională. Lipsindu-i aceste abilități, elevul poate hotărî prea rapid, practic înainte de apariția motivației propriu-zise, fie că nu poate depune efortul necesar, fie că nu este în stare să obțină rezultatul vizat chiar dacă s-ar strădui. Mai mult, tipul și importanța recompensei îl pot face pe acesta să renunțe pentru că, de exemplu, a primi o notă cu un punct mai mare nu reprezintă un motiv suficient de puternic pentru unii elevi, în timp ce pentru alții faptul de a fi apreciat de părinți sau colegi nu are o mare valoare. În concluzie, percepția pe care o are elevul asupra relațiilor existente între **efortul** pe care îl va depune, randamentul sau **rezultatul** pe care crede sau spera că le va obține și importanța sau **valoarea** recompensei pe care o va obține, va permite declanșarea sau nu a comportamentului motivat.

Aceasta perspectivă asupra motivației pune problema autocunoașterii elevului și a încrederii în forțele proprii (pentru estimarea corectă a efortului necesar și a șansei de atingere a rezultatului dorit) În literatura psihologică conceptul de stima de sine este legat de cele de autoevaluare sau valoare de sine.

Spre deosebire de elevii cu stima de sine ridicată (cu o părere bună despre ei și calitățile lor), elevii cu o slabă stima de sine:

- acceptă mult mai ușor un feedback negativ (reproșuri sau eșecul);
- acceptă mult mai greu, cu neîncredere un feedback pozitiv (gratificarea sau succesul);
- se simt mai responsabili de eșecul lor;
- sunt mai puțin dispuși să-și asume riscuri;
- își propun fie obiective foarte modeste fie obiective exagerat de ambițioase (pentru ca eșecul să fie justificat);

- simt o nevoie acută de a se proteja de amenințare sau eșec;
- au de resurse puține de autoprotecție;
- au tendința de a pune în lumina a defectelor lor și nu calitățile.

Tocmai aici este necesar ca psihologul, consilierul școlar să insiste pe întărirea stimei de sine și împreună cu profesorii clasei să colaboreze pentru a stimula elevii aflați în această situație de a-i valoriza, încuraja pentru a forma atitudinea pozitivă față de școală.

De asemenea se impune colaborarea cu familia. Nu de multe ori problemele elevilor pornesc de la modul în care părinții percep rolul școlii în educarea copilului. Subestimarea dar și supraestimarea rolului școlii în educarea copilului sunt la fel de nocive. Trebuie să existe un echilibru între cerințele școlii și cele ale familiei. Rolul consilierului nu este de loc simplu. El trebuie să constate cauzele și să găsească remediile personalizate fiecărui caz în parte. Concepe programe de intervenție pentru fiecare caz și își asumă responsabilitatea creării condițiilor de motivare a elevului de formare a atitudinii pozitive față de valorile educative din școală.

Din păcate nu toți dascălii au răbdarea și tactul de a păstra o atitudine pozitivă și optimistă față de elevii cu probleme reușind să influențeze negativ sau chiar să lezeze personalitatea acestora prin atitudine, modul de adresare sau de oferire a rezultatelor evaluării. De multe ori e necesară intervenția consilierului pentru a convinge dascălii să-și schimbe atitudinea față de anumiți elevi pentru a reuși în strategiile demarate.

De talentul nostru de dascăli, de psihologi, depinde găsirea unui cuvânt bun pentru fiecare elev, chiar și atunci când acesta ne creează dificultăți în clasă. Deși nu este ușor, de noi depinde găsirea strategiei optime de motivare pentru o anumită situație, în funcție de treapta motivațională pe care se găsește elevul, de stilul motivațional la care este acesta sensibil, de felul în care își evaluează propria capacitate de efort și de experiența acestuia în asumarea și atingerea de obiective. Avem șansa să ajutăm la creșterea unor personalități și trebuie să o facem bine. Întărirea pozitivă, lauda pentru lucrul bine făcut au rezultate miraculoase în multe cazuri.

*Prof. Monica Mareș
Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov*

ALĂTURI DE CEI CU NEVOI SPECIALE

Voluntariatul este activitatea de interes public desfășurată din proprie inițiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprestație materială; activitatea de interes public este activitatea desfășurată în domenii cum sunt: asistență și serviciile sociale, protecția drepturilor omului, medico-sanitare, cultural, artistic, educativ, de învățământ, științific, umanitar, religios, filantropic, sportiv, de protecție a mediului, social și comunitar, și altele de tipul acesta.

Voluntariatul reprezintă un schimb reciproc avantajos între om și comunitate. Oricine dorește poate fi voluntar. Copii, tineri, adulți, persoane de vârstă a treia. Persoane cu și fără dizabilități. Persoane de toate rasele și etniile. Persoane de orice sex sau orientare sexuală. Persoane implicate politic/religios sau nu. Persoane cu studii postuniversitare și persoane fără studii sau cu studii minime. Persoane cu venituri mari, medii sau mici.

Pentru a participa la o activitate de voluntariat trebuie în primul rând să-ți dorești lucrul acesta. Ceea ce faci trebuie să vină din inimă și nu dintr-o constrângere sau impunere din partea cuiva.

Noi, cadrele didactice avem nobila misiune de a-i forma pe copii în spiritul acestor valori umane care să le permită o bună integrare în societate.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care școlarii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt: împletirea teoriei cu practica, școlarii constatând că ceea ce învață la școală

poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete; acțiunile dezvoltă la copii responsabilitatea și sensibilitatea față de semenii lor; se creează legături la nivelul comunității; se stimulează gândirea critică; se educă percepția multiculturalității; se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Copiii, de cele mai multe ori sunt considerați prea mici pentru a-și asuma responsabilități, dar, dacă li se oferă ocazia, ei pot deveni chiar un model pentru cei mari, ca vârstă sau ca statut în comunitate.

Aceștia sunt creativi, activi, optimiști, visători și manifestă un entuziasm molipsitor, care poate antrena alți membri ai comunității în procesul de schimbare.

De ce voluntariatul contează?

Voluntarii sunt implicați într-o mare varietate de activități, cum ar fi furnizarea de activități educative și servicii, ajutor reciproc sau auto-ajutor, advocacy, campanii, acțiune comunitară și pentru mediul înconjurător. Voluntariatul este unul dintre modurile în care persoane cu orice tip de abilități și profil, pot contribui la schimbări pozitive.

Voluntariatul este un mod de incluziune și coeziune socială. Contribuie la crearea unei societăți coerente, cu legături bazate pe încredere și solidaritate, și prin aceasta, la crearea de capital social. Este o sursă puternică de reconciliere și reconstrucție.

Voluntariatul joacă un rol important în identificarea de soluții pentru problemele societății. Voluntarii și organizațiile lor sunt adesea primii în dezvoltarea de acțiuni inovatoare pentru a identifica, a da voce și a răspunde nevoilor care se ivesc în societate. Voluntarii ajută la îmbunătățirea calității și cantității de servicii și la dezvoltarea creativă de noi servicii.

Voluntariatul sprijină crearea de parteneriate inovatoare între sectorul profit, autoritățile publice și sectorul non profit. Asemenea parteneriate, dublate de natura inițiativă a multor dintre activitățile de voluntariat, pot conduce la crearea de noi oportunități de angajare. Voluntariatul oferă oportunități de educație formală și non-formală și este, prin urmare un instrument esențial în formarea continuă. Prin voluntariat, elevii dobândesc cunoștințe, își exersează abilități și își extind rețelele sociale, ceea ce adesea poate conduce la dezvoltare personală și socială.

Toți avem cel puțin un lucru la care ne pricepem suficient de bine; așadar, toți avem ceva de pus în folosul unei persoane care are nevoie de ajutor, în folosul străzii, al cartierului sau orașului în care trăim sau în folosul comunității în general. Important este să ne dorim acest lucru și să găsim organizația care să ne ofere oportunitatea de a face acest lucru. Pentru o comunitate mai bună, pentru a fi mai fericiți și mai împliniți. Pentru elevi e distractiv să facă lucruri bune împreună cu colegii, ei își formează astfel deprinderi și abilități adăpostindu-se de tentațiile periculoase ca drogurile, tutunul, violența. Ei au astfel șansa de a deveni adulți responsabili. Oricine poate fi voluntar "Pentru că dacă așteptăm să trăim într-o lume mai bună trebuie să contribuim la crearea ei. Pentru a fi schimbarea pe care ne-o dorim în lume." (Mahatma Ghandi).

Atunci când te implici în proiecte în beneficiul unei cauze sau al comunității tale, nu contribui doar la dezvoltarea comunității, ci și la dezvoltarea ta personală și profesională. Voluntarii învață, voluntarii experimentează, voluntarii lucrează în echipă.

În acest sens, împreună cu elevii clasei mele, am participat la o activitate de voluntariat care s-a desfășurat la sediul „Fundației Rafael” din Codlea

Scopul activității noastre a fost educarea elevilor în spiritul responsabilității și interacțiunii cu grupurile de persoane cu dizabilități.

Obiectivele activității au fost următoarele: să fie informați în legătură cu problemele cu care se confruntă o persoană cu dizabilități; să învețe să aprecieze la propria persoană și la semenii lor ceea ce îi pune în valoare și-i apropie de ceilalți; să desfășoare activități comune cu aceste persoane; să participe la jocuri care le educă spiritual empatic și-i sensibilizează în fața nevoilor celorlalți.

Activitatea s-a desfășurat în cadrul parteneriatului educațional pe care Liceul Teoretic Codlea îl are cu Fundația Rafael. Alături de beneficiarii fundației, elevii au participat prin rotație la mai multe activități.

Prima echipă a desfășurat o serie de jocuri de mișcare, de dezvoltare motrică, de dezvoltare a limbajului, de orientare spațială, de socializare – toate realizate interactiv.

Copiii din a doua echipă li s-au explicat și demonstrat toate etapele realizării unei lumânări ornamentale, după care fiecare elev a turnat și finisat o lumânare sub formă de ou.

Cea de a treia echipă a participat la o activitate interactivă unde li s-a prezentat un PPT cu ajutorul căruia elevii au fost informați, într-un mod accesibil, ținându-se cont de particularitățile lor de vârstă, în legătură cu terminologia specifică acestor probleme și li s-au prezentat diferite aspecte din viața unei persoane cu dizabilități, ceea ce i-a făcut să-i înțeleagă mai bine și chiar să empatizeze cu aceștia. La final echipa a participat la un joc de rol care i-a sensibilizat în fața nevoilor celorlalți.

În cadrul acestei activități elevii și-au pus în valoare cunoștințele însușite la limba română, educație tehnologică, educație civică, științe și au fost sensibilizați în fața problemelor pe care le întâmpină persoanele cu dizabilități în societate.

La finalul activității elevii clasei a III a au donat fundației o sumă de bani.

de
și

Rezultatele obținute în urma activității în echipă (lumânări sub formă ou) au constituit obiectul unei expoziții cu vânzare, iar fondurile obținute se vor folosi de către fundație pentru obținerea de materiale.

Copiii și părinții acestora au fost încântați de această activitate și și-au manifestat interesul de a desfășura și alte asemenea activități care să stimuleze elevii să-i înțeleagă și să-i ajute pe toți semenii lor.

Copii au propus să ceară ajutorul și altor cadre didactice și elevilor din școală pentru a face o campanie anuală de colectare a deșeurilor de hârtie, iar fondurile obținute să fie donate fundației în

sprijinul beneficiarilor.

Ne bucurăm, că am putut facilita această acțiune, scopul fiind acela de a sprijini copiii cu dizabilități, de a crea o punte de legătură între aceștia și restul comunității, și de a reduce riscul excluziunii sociale.

Astfel de experiențe te învață că a dăruți înseamnă să fii OM, la urma urmei ce înseamnă omenia, dacă nu încercăm să fim alături de oamenii care au nevoie de noi, dacă nu ne străduim să aducem zâmbetul pe chipul unor copii cu dizabilități, să încercăm să-i facem să se simtă cât mai normali și să-i ajutăm să capete încredere în sine. Omenia înseamnă bunătate și generozitate.

Voi acorda o importanță deosebită implicării școlărilor în acțiuni de voluntariat, învățându-i astfel să le pese de problemele comunității, să-și asume un rol activ, și să genereze soluții creative la diversele probleme cu care se confruntă

Consider că această activitate are o importanță deosebită în condițiile în care societatea contemporană face față cu greu nevoilor grupurilor defavorizate.

Activitățile comune de educație ecologică și civică de promovare a cunoașterii interumane, a acceptării și a înțelegerii au avut ecou în rândul elevilor, părinților acestora și a corpului profesoral. Acest lucru se reflectă în numărul mare de participanți cu donații și răspunsul prompt la solicitările pentru buna desfășurare a activităților.

*Profesor Chihăia Cristina
Școala Gimnazială Nr. 5, Brașov*

BIBLIOTECA ȘCOLII

Biblioteca școlară este sau ar trebui să fie un auxiliar important al procesului de învățământ. Spun că ar trebui să fie, pentru că ne confruntăm cu un fenomen îngrijorător și anume faptul că elevii citesc tot mai puțin, deoarece noile tehnologii sunt mai atrăgătoare și le ocupă mult din timpul liber, care altădată era dedicat lecturii.

Și totuși, ce-i de făcut pentru ca cititul să devină o bucurie și o plăcere?

Colaborarea bibliotecarului cu cadrele didactice și părinții elevilor are o importanță deosebită. În calitate de bibliotecar i-am angrenat pe elevii din clasele VII-VIII în reorganizarea bibliotecii și recondiționarea cărților. Pentru cei din clasele primare am în vedere organizarea în colaborare cu doamnele învățătoare a unor concursuri de desene pornind de la cărțile citite, dezvoltându-le astfel imaginația, creativitatea și realizarea unor "atelier" de lucru pentru confecționarea unor semne de carte.

Ne propunem, pornind de la o bibliografie recomandată, să organizăm concursuri de cultură generală, care îi atrag în mod deosebit pe elevi, stimulându-i să citească. De asemenea, cadrele didactice, în cadrul orelor la dispoziția lor, sau la dirigenție, organizează lecturi din cărți de referință ale culturii universale, trezindu-le curiozitatea și dorința de a citi și acasă. Școala noastră deține un număr de 17426 de volume, o parte din cărți provenind din donații și sponsorizări. De asemenea biblioteca a fost reorganizată și informatizată.

Prin diferitele acțiuni, printre care și vizitarea unor târguri de carte, copiilor li se dezvoltă dorința de a achiziționa cărți și de a pune bazele unor biblioteci personale.

Intenționăm să invităm scriitori brașoveni pentru a citi din cărțile lor și pentru a discuta cu copiii pe teme diferite, printre care și importanța cititului pentru dezvoltarea personală.

Dacă societatea, precum și toți factorii care acționează în învățământ, vor face eforturi pentru îmbunătățirea situației, vom limita analfabetismul funcțional și nu vom mai ocupa locurile codașe în clasamentele internaționale.

*Kantor Minodora
Bibliotecar Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov*

CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

UN VIS DE NEUITAT

Este o frumoasă seară de vară. Afară se simțea o adiere călduță. Luna împreună cu miile ei de surori, stelele, se odihnea pe cerul senin, asemeni unui tablou realizat de cel mai talentat pictor din lume.

Radu tocmai s-a așezat în pat. Era foarte obosit pentru că fusese la antrenament și muncise ca o furnică. A închis ochii și a adormit. Dintr-o dată în fața lui a apărut un drum pavat cu aur și diamante. Era într-un vis! Băiatul era înconjurat de păduri cu copaci înalți și verzi, care adăposteau atât animale domestice cât și sălbatice, dar toate erau prietenoase.

Radu a început să meargă pe drumul descoperit până ce a dat peste o poartă făcută în întregime din cristale multicolore.

De acea intrare era agățată o plăcuță pe care scria cu litere în culori vii *"Poarta către tărâmul viselor"*. Radu se tot gândea: *"Oare să intru sau să nu intru ?"*, dar animăluțele din pădure l-au încurajat să intre. Atunci, el păși cu curaj prin poarta de cristal. Merse un pic și dădu peste o răscruce cu trei ieșiri. În mijloc era un stâlp cu trei săgeți. Pe indicatorul care arăta spre ieșirea din stânga scria *"Drumul spre Orașelul jucăriilor fermecate"*, pe indicatorul din mijloc scria *"Drumul spre Orașelul supereroilor"*, iar pe cel care arăta spre ieșirea din dreapta scria *"Drumul spre Orașelul mașinuțelor vorbitoare"*.

Băiatul stătu pe gânduri, apoi alese drumul din mijloc. Merse el ce merse și ajunse în *Orașelul supereroilor*. Intră pe poartă și doi gardieni îl întrebară :

- Cum te cheamă, câți ani ai și de unde vii ?
- Mă cheamă Radu, am nouă ani și vin dintr-o altă lume.

Atunci gardienii îl lăsară să intre în orașel. Acolo erau tot felul de supereroi, îmbrăcați în costume de diferite culori: verde, roșu ca focul, galben, mov, albastru și multe alte culori. Fiecare dintre ei avea câte o emblemă pe piept care arăta ce puteri au, cum ar fi: viteză, lumină, foc, metal, vânt și multe alte superputeri folositoare. Radu făcu cunoștință cu toți, iar ei îl duseră la liderul lor, pe care îl chema Avatar. Acesta putea controla toate puterile celorlalți. El îi spuse lui Radu să își aleagă un costum și astfel, un supererou îi va fi maestru. Radu alese costumul pe care era notat cuvântul „Viteză”, așa că primi un costum alb și următoarea zi începu antrenamentele. Doar că la una dintre lecții se împiedică de o piatră, căzu speriat și apoi se trezi brusc.

Era dimineață, mama lui stătea lângă el și încerca să-l trezească din visul minunat. Radu era supărat pentru că nu reușise să își termine visul, dar știa că trebuia să meargă la școală. Era nerăbdător să le povestească colegilor această întâmplare minunată. Își propuse ca în noaptea următoare să ajungă din nou pe tărâmul minunat al viselor, unde orice dorință poate deveni realitate.

Criveanu Dragoș
Clasa a III-a A

DE VORBĂ CU... TOAMNA!

Toamna rece a sosit
Cu părul împodobit
Și cu ploaia vine, vine...
Nu mă-ntreabă și pe mine!
Nicole Crețu
Clasa a II-a C

Copăcelul din grădină
Iată-l, azi e desfrunzit!
Toamna, cu vocea ei lină,
Frunzele i le-a răpit...
Teodora Zdrelea
Clasa a II-a C

Toamna-i mândră și bogată,
Cu bagheta fermecată
Multe roade a adus,
Soare palid, spre apus.
David Apetrei
Clasa a II-a C

Cu gutui și mere dulci
A venit toamna bogată,
Să ne-aducă în... papuci
Ploaia binecuvântată.
Ionuț Cojocaru
Clasa a II-a C

Toamnă dragă și frumoasă,
Tu ne-aduci belșug în casă,
Ne dai mere delicioase
Și multe pere gustoase!
Carla Manea
Clasa a II-a C

Toamnă, toamnă aurie,
Ai adus peste câmpie
Covor de frunze ruginite
Și zile cu ploi cernite.
Andreea Mazilu
Clasa a II-a C

Frunzele s-au scuturat,
Păsările au plecat,
Vremea este răcoroasă,
A venit toamna cețoasă!
Răzvan Mărmureanu
Clasa a II-a C

TOAMNA

A sosit toamna, zâna belșugului și a bogăției. Ținuta ei are culori fără egal: de la galbenul pal, la roșul de foc. Rochița sa este împodobită cu frunze multicolore, care îți atrag privirea.

Soarele mângâie pământul amorțit, acoperit cu nuanțe de asfințit. Grădinile se împodobesc cu perle strălucitoare ale brumei. Plouă des cu picături mici ca niște diamante. Printre ramurile golașe ale copacilor se aude o simfonie a singurătății datorită vântului puternic și rece.

Pădurea își dezbracă haina și o înlocuiește cu o minunată pelerină de aur. Păsările călătoare pleacă dezamăgite în țările calde. Fructele parfumate ca niște globuri aurii, dar și legumele gustoase sunt adunate în cămări de oamenii gospodari.

Toți copiii se bucură de venirea toamnei pentru că încep școala. Cu această ocazie își revăd colegii și pe doamna învățătoare.

Dintre toate anotimpurile, niciunul nu întrece în frumusețe și în bogăție, anotimpul TOAMNA!

Văleanu Geanina
Clasa: a III-a A

**VARIAȚIUNI PE ACEEAȘI TEMĂ:
TOAMNA**

Toamna este un anotimp
A venit acel timp,
A trecut vara
A venit și școala!

Iată toamna a sosit!
Frunzele-au îngălbenit,
Roadele noi recoltam,
Sa avem ce să mâncăm.

Toamna vine
Livezile sunt pline
Și covorul colorat
Doar din frunze adunat.

Iată toamna a sosit!
Si la școală am-revenit!
Unii elevi cu emoții mari,
Alții nu prea, fiind deja școlari.

În această toamnă
Avem o nouă doamnă.
Mii de cârduri de cocoare,
Se îndreaptă spre țări cu soare.

Clasa a II-a a trecut
Colegi noi am
cunoscut,
Avem cărți foarte frumoase
Băncile sunt mai lucioase.

Marin Roxana Gabriela
Clasa a III-a B

Fructe bune și legume,
N-o să le mai spun pe nume,
Se consumă-n orice casă,
Pentru o viața sănătoasă.

Stănicel Ștefania
Clasa a III-a B

A început cu veselie
Școala ce îmi place mie.
Când afară a plouat
Curcubeul repede s-a arătat.

Teodorescu Ana Maria
Clasa a III-a B

In clasă cu drag și dor am intrat,
Iar doamna învățătoare cu manuale noi ne-a
așteptat.
Suntem veseli si cu spor
De la capăt sa o luăm!

Rusu Robert
Clasa a III-a B

Când zâna toamnă vine,
Coșurile cu fructe sunt pline.
Frunzele fac un covor,
Galben este al lor decor.

Drugău Ana
Clasa a III-a B

ÎN PARC

Ca în fiecare vacanță de vară, eu și vecinii mei din bloc ne-am dus în parcul din spatele blocului. Cum vacanța de vară începuse, cea mai mare parte a zilei o petreceam cu toții în parc.

La un moment dat, am văzut că lipsește David. M-am gândit că a plecat cu părinții lui.

Trecuseră deja trei zile și David tot nu apăruse. Îmi era dor de el. În timp ce mă duceam spre casă m-am întâlnit pe alee cu un clovn, însoțit de un copil, care împărțea flori frumos mirositoare doamnelor și baloane copiilor.

Îmi era cunoscută privirea. Când m-am apropiat, erau și alți vecini acolo, care știau cine este acel copil. Era David împreună cu tatăl său, costumat în clovn. După aceea am aflat că David îl ajuta pe tatăl lui. Renunțase la jocurile din parc cu noi pentru a-și ajuta tatăl.

Mă simt mândru că am un așa prieten, iar de fiecare dată când merg în parc îmi aduc aminte de el.

*Mocanu Robert-Ioan
Clasa a III-a B*

IN PARC

Era o zi de toamnă călduroasă.

După ce am terminat școala, mi-am luat rolele și m-am dus să îi dau temele colegei mele Alina.

Trebuia să trec prin parcul cu frunze multicolore.

Pe jos erau multe castane M-am împiedicat de una. Toate caietele mi-au căzut. Prin apropiere era Dan, colegul meu. M-a văzut și mi-a dat o mână de ajutor.

La final i-am mulțumit și am plecat mai departe.

Am ajuns cu bine la alina și i-am povestit ce am pățit.

*Marin Roxana
Clasa a III-a B*

PLIMBAREA IN PARC

Intr-o zi de toamnă, mă plimbam în parc. Vântul sufla puțin și copacii își pierdeau frunzele. Era foarte frumos. Am văzut-o pe Mara plimbându-se cu patinele cu rotile.

Ea a căzut și toate caietele ei erau grămada pe jos. M-am dus la ea să o ajut să se ridice. Am ajutat-o și cu caietele. Mi-a mulțumit. Am stat puțin de vorbă.

Ne-am luat la revedere și am vorbit să ne întâlnim și altă dată.

*Cazacu Dan
Clasa a III-a B*

PEISAJ DE IARNĂ

Iarna s-a lăsat peste sat. Deasupra naturii flutură flori albe de cristal, așezându-se, când obolesc din zborul lor, pe crengile copacilor și pe fața neagră a pământului.

Când razele înghețate ale soarelui au ridicat perdeaua nopții, lumina a lăsat să se vadă un peisaj de basm. Totul era alb, misterios și grandios, iar zăpada domnea peste tot. Copacii păreau îmbrăcați în dantelă, iar casele niște uriași ce stăteau îngropați în troiene. În jur domnea o liniște apăsătoare. Cerul era posomărit și trist, iar soarele era prizonier în spatele norilor grei și apăsători. Vântul a început să spulbere zăpada, iar frigul pătrunzător intra în scoarța copacilor adormiți, trosnind crengile înghețate.

Iarna pusese stăpânire peste natură și tot ce-și dorea ea era să rămână ca o zână albă care să bucure privirile cu peisajul ei de vis.

Ungureanu David
Clasa a III-a B

VACANȚA DE IARNĂ

A sosit și mult așteptata vacanță de iarnă.

Eu mi-am petrecut vacanța cu toată familia mea, ceea ce m-a bucurat foarte mult. Prezența surorilor mele a fost cel mai frumos cadou de Crăciun.

În timpul vacanței de iarnă, chiar dacă am avut mai mult timp liber, nu am neglijat temele suplimentare. Sărbătorile de Crăciun au fost magice pentru mine. Faptul că am împodobit bradul cu toți membrii familiei, a însemnat foarte mult pentru mine.

După dimineața de Crăciun, când ne-am bucurat în jurul bradului de cadourile primite, prăjiturile pregătite de mama au fost în centrul atenției.

Vremea a fost perfectă pentru săniuș, iar tata m-a plimbat cu sania în fiecare seară. Pe mama am făcut-o bucuroasă când îi arătam în fiecare seară temele pe care le efectuam pe parcursul zilei.

Cumpăna dintre ani ne-a găsit pe toți acasă, unde am petrecut și ne-am gândit la planurile pentru noul an.

O altă surpriză pregătită de mama a fost cu ocazia zilei mele onomastice, de Sfântul Ion, când am mers la cinema.

Vacanța de iarnă a fost pentru mine o perioadă plină de liniște și armonie, plină de momente unice pe care le-am împărtășit cu familia mea.

Mocanu Robert Ioan
Clasa a III-a B

VACANȚA DE IARNĂ

Această vacanță de iarnă a fost una specială. Pentru prima dată am petrecut Revelionul la țară. Acolo am fost așteptat cu bucurie de bunici, verișori și prieteni.

În ziua de ajun am fost impresionat de tradițiile și obiceiurile din Moldova. Urătorii, căprițele, căiuții, cerbii și urșii se auzeau în toate curțile. Am prins curaj și am plecat cu plugușorul. Am fost răsplătit cu colăcei, dulciuri, mere și bani. Acum înțeleg de ce sunt minunate sărbătorile la țară. Pentru a le aprecia trebuie să te afli în mijlocul lor.

Cred că nu o să uit niciodată această vacanță. Bucuria se simte cu adevărat la sat.

Tănasă Robert
Clasa a III-a B

IARNA

Iarna-i babă năzuroasă,
Este rece și geroasă.
Noi, copiii, o iubim
Și repede ne-mbulzim
Să plecăm pe deal, în sus,
Unde-i mare derdeluș.

Tu, cojoace când dezbraci,
Plapumă câmpului faci.
Iar la anul următor
Să aduci, Doamne, un nor
Să aștearnă peste sat
Covor de omăt curat.

Mai devreme, cum vrem noi,
Fără vânt și fără ploi,
Iarnă, noi te așteptăm!
Totodată, te rugăm
Să fii bună și frumoasă,
Nu rece și urâcioasă!

*Anghel Bogdan
Clasa a III-a C*

IARNA

A venit iarna în zori
Cu fulgi mari de sărbători!
Și cu fața ei de nea
A-nvelit căsuța mea.

A venit iarna cea grea
Cu fulgi mari de catifea.
Cu o plapumă de nea
Caută străduța mea.

*Olariu Maria
Clasa a III-a C*

PĂDUREA MINUNILOR

Într-o zi minunată de vară, Mara adormi mângâiată de strălucitoarele raze ale soarelui . Aceasta visă că este într-o pădure în care izvoarele suspinau , iar cascada cea de veci curgătoare îi arăta o porțiță de diamant . Ea curioasă intră, iar înăuntru se transformă într-o zână fermecată .

Cu ajutorul puterilor magice Mara reuși să o găsească pe Electra ,vrăjitoarea pădurii. Electra încerca să ia toată magia zânelor.

În pădurea minunilor erau cinci zâne. Prima zână, Rubin, avea puterea de a produce culoarea roșu, iar cu această putere magică ea putea da culoare florilor. A doua zână, Carotina avea puterea de a produce culoarea portocaliu. A treia zână, Lămâița avea puterea de a face culoarea galben, iar cu această putere ea putea da culoare soarelui și polenului din flori. A patra zână, Smaralda avea puterea de a face culoarea verde, iar cu puterea ei magică putea da culoare frunzelor și ierbii. A cincea zână, Blue avea puterea de a face culoarea albastru, iar cu puterea ei magică ea putea da culoare cerului și apei.

Ele zburau vesele și umpleau lumea de culoare. După o ploaie curată, zânele se uneau într-un dans pe cer și copiii fericiți puteau vedea curcubeul.

Într-o zi Carotina a fost prinsă și închisă de către Electra. Când zânele s-au întâlnit pe cer, au observat că portocaliu lipsește, dar cu ajutorul lui Rubin și-al Lămâiței au reușit să întregescă curcubeul. Electra nu se lăsă și o captură și pe Smaralda, dar și acum Blue și Lămâița au reușit să o înlocuiască.

Totuși, erau din ce în ce mai îngrijorate de dispariția zânelor și au plecat în căutarea lor. Electra, cu puterile ei, a capturat-o și pe Rubin apoi pe Blue .

Cerul era trist fără curcubeu și lacrimi mari curgeau pe obrazii copiilor care îl așteptau.

Mara avea culoarea violet și a înțeles că trebuie să salveze zânele , pentru că altfel lumea va fi mai tristă fără culoare .

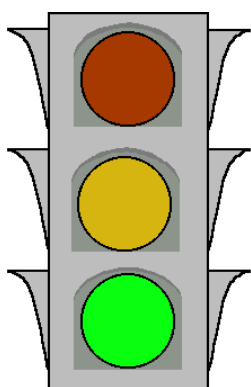
Împreună cu Lămâița , care a cerut ajutorul soarelui , zânele au reușit să elibereze toate culorile .

Electra a plecat în pădurea întunecată, iar curcubeul a adus iarăși zâmbete pe pământ .

Mara deschide ochii , alintată de razele calde ale soarelui și se bucură de fiecare culoare pe care o vede.

*Nedelcu Nicole si Horia Almașan
Clasa a V-a A*

SEMNELE DE CIRCULAȚIE

Semnele de circulație sunt foarte importante.

Fără ele s-ar circula foarte haotic. Este bine să le respectăm pentru a evita accidentele. Semnele de circulație sunt montate de obicei pe partea dreaptă a străzii pentru a fi văzute mai ușor. Acestea au forme și culori diferite pentru a face rapid diferența. Ele sunt confecționate din niște materiale speciale pentru a fi văzute atât ziua cât și noaptea.

Semnele de circulație se adresează șoferilor și pietonilor. Majoritatea semnelor care ne atenționează sunt triunghiulare, dar nu lipsesc nici cele care ne restricționează, care au formă rotundă, sau cele de prioritate sau orientare. Dacă semnele de circulație nu sunt respectate se pot produce accidente grave, uneori soldate chiar cu pierderea vieții omenești.

Tocmai de aceea semnele de circulație trebuie respectate !

*Sturz Andreas
Clasa a V-a A*

SFÂRȘIT DE CLASA A IV-A

Clasa a IV-a este aproape pe sfârșite. În cei 4 ani petrecuți cu dumneavoastră m-am străduit să rețin cât mai mult din câte ați încercat să mă învățați. Uneori am reușit, alteori v-am dezamăgit, dar greșelile fac parte din noi și asta îmi da speranța că au fost iertate.

Mi-as fi dorit ca momentele în care ați fost mândra de noi să le întrecă la număr pe cele care v-au supărat. Ne-ați ajutat să înțelegem că ne sunteți ca o a doua mamă și pentru mine chiar ați fost. Sunt mandra că am avut norocul să vă fiu eleva și sper să nu regretați momentul când ați fost de acord să faceți parte din această clasă.

Regret că va sosi momentul când ne vom despărți, dar cu siguranță vă voi păstra în suflet chipul frumos și sufletul blând, iar ceea ce m-ați învățat îmi va folosi oriunde mă voi purta pașii vieții.

Mulțumesc!

*Anamaria Aleonte-Mogos
Clasa a V-a A*

DIMINEAȚA

Când mă trezesc, eu în jur privesc,
Pe ochi mă clătesc și ușor mă dezmoțesc,
Dinții mi i-am spălat și gata, totul e curat.

Îmi îmbrac roșioara uniformă și mă simt în formă,
Papucii îi încalț peste ai mei negrii colanți,
Ghiozdanul veselă în spate-l iau și v-am spus totul
pe șleau.

M-am pregătit, ziua acum începe,
Iar eu voi vedea ce se petrece.
Așa a fost dimineața mea,
Și în altă poezie veți vedea și continuarea.

Teodora Stoia
Clasa a V-a A

O LUME PERFECTĂ

Lumea în care trăim ar putea fi perfectă dacă nu ar mai exista răutate, minciună, violență, boală și supărare.

În lumea mea perfectă bunica ar fi sănătoasă și nu m-ar părăsi niciodată, pe părinți nu i-aș mai vedea îngrijorați și ar petrece mai mult timp cu mine decât o fac până acum. Mi-aș dori să am prieteni adevărați care să nu îmi vorbească urât sau să mă mintă.

La școală să mergem doar trei zile pe săptămână, iar în celelalte două să facem diferite activități. Cel mai mult aș vrea să pot vizita țări și locuri pe care le-am văzut doar la televizor. Disneyland este un vis care sper să se realizeze.

Nu știu dacă toate acestea se vor împlini, dar eu sunt fericit că am o familie frumoasă în care sunt înconjurat de dragoste și acest lucru face ca lumea mea să fie minunată.

Guguian Fabian VA
Clasa a V-a A

PATRU ANI DE ȘCOALĂ

Patru ani de școală
Noi am petrecut
O experiență fenomenală, în care,
Toți am fost de neîntrecut.

Ori eram buni la desen,
Sau poate chiar la mate,
Auzeam mereu același refren:
“Să fim buni la toate.”

Multe lucruri am învățat,
Poate chiar o mie,
Dar ar fi fost de neacceptat
Să nu știm despre prietenie.
Cu noi a fost tot timpul,
La fiecare întâmplare,
Și ne-a arătat drumul,
Doamna învățătoare.

Păun Tudor Andrei
Clasa a V-a A

DOAMNA ÎNVĂȚĂTOARE

Doamna noastră-nvățătoare,
Cea mai scumpa, de valoare.
Ca un diamant glorios,
Umbla ea c-un chip frumos.

Ea chiar multe ne învață
Ne mai da și o povață,
Ea mereu ne-a și iertat
Când un lucru am uitat!

Iar dacă totuși, am reușit
Și noi n-am văzut ce am greșit,
Dumneaei, calma și zâmbitoare,
Ne-a repetat totul cu ardoare.

Drept cadou îi dăruim
Tot ce și noi ne dorim.

Note bune, punctaje mari,

Ca să fim mai buni și tari!

Regretam mult c-o părăsim
Și-apoi nu ne mai întâlnim...
Doar rămași aici la școala,
O vedem, dar cu sfiala.

Profesori noi curând vom avea
Și poate nu ne vor plăcea,
Dar eu n-o voi uita vreodată,
Pe învățătoarea mea preferată!

O iubim, o îndrăgim
Și chiar mult o prețuim,
Caci ea-I doamna-învățătoare
Cea mai bună, iubitoare!

*Alexandra Popa
Clasa a V-a A*

CRĂCIUNUL ÎN KIRIKITIKY

În Kirikitiky Crăciunul este mai special decât la noi. Acolo nu se pun brazii, ci un buchet cu flori înconjurat de lumânări, iar lângă acesta se află un coș cu fructe.

Pentru kikitiki, această sărbătoare este cea mai importantă dintr-un deceniu, deoarece se sărbătorește din zece în zece ani și sărbătoarea în sine se numește „Lumina Sufletului”.

Ei nu primesc cadouri, dar, dacă ai avut un suflet luminos de-a lungul acestor zece ani, primești o crenguță de brad care simbolizează faptul că ai fost mereu om bun.

Mâncărurile tradiționale din Kirikitiky sunt kotonacii și kotomalele (kotomacii sunt niște cozonaci mai mici, umpluți cu miere, caramel și zahăr, amestecate într-un aluat gustos, iar kotomalele sunt bucățele mici de pandișpan, înfășurate în zahăr ars).

Acolo este frig, dar nu ninge cu zăpadă, ci cu vată, din care locuitorii își croșetează diverse pulovere și șosete pe care le poartă la întâlnirea de la „Piatra Mare”.

Întâlnirea de la „Piatra Mare” simbolizează reamintirea prințesei Kitana și faptele ei istorice de sacrificiu. Fiecare aduce acolo câte o felie de kotomaci și kotomale pentru a le împărți cu ceilalți.

O altă tradiție mai este și „tăierea celei mai mici flori din buchet”, care simbolizează uitarea greșelilor și faptelor rele de-a lungul celor zece ani.

În fiecare an, la miezul nopții, toți locuitorii se adună și mănâncă, beau ceai și povestesc până dimineața.

Istoria Kirikitiky

Demult, exista un împărat care avea toate imperiile din Univers, cu excepția unuia, numit Imperiul Kitan, după prințesa lor, Kitana.

Împăratul, fiind un om hain, dorea să stăpânească și acel imperiu, dar nu reușea nicicum, deoarece Imperiul Kitan avea o strategie militară foarte bună. Au purtat războaie după războaie cu el, dar pierdea oșteni continuu, așa că împăratul s-a hotărât să se retragă o perioadă să-și refacă strategia și să mai facă rost de soldați.

Între timp, Imperiul Kitan și-a schimbat conducătorul. Acum îi conducea împăratul Itiki. După un timp, a venit și armata împăratului hain, dornică de revanșă. Pe data de 25 decembrie (care nu simboliza nimic atunci), începu războiul, care fusese fatal pentru jumătate din imperiu. Când împăratul crezu că a câștigat, ieși prințesa. Ea spuse cu un glas calm:

-Împăratule, poate că mi-ai ucis oștenii, dar asta nu înseamnă că vei avea tot Universul!

Împăratul râse, apoi spuse:

-Ba exact asta înseamnă, frumoaso! Acum te alături nouă?

-Ce om fără suflet! Nu vei putea cuceri niciodată tot Universul, căci Dumnezeu este de miliarde de ori mai puternic decât tine. Pe lângă El, tu nici nu ești!

Împăratul, mânios, fugi cu sabia spre ea ca să o ucidă, căci îi sfida puterea.

Dar, când să o atingă, cerul căpătă o culoare misterioasă și din el ieși o ramură uriașă de brad, care îl apucă pe împărat. Era, însă, prea târziu, prințesa era deja pe moarte. După ce creanga a dispărut luând toți oștenii împăratului, toate ajutoarele fugiră spre dânsa, ca să o ajute, dar regina le-a oprit spunând:

-Viața acestui imperiu este mai importantă decât a mea! Duceți-vă și îngrijiți soldații, ca imperiul să poată supraviețui, lăsați-mă pe mine!

Ajutoarele, mirate, reușiră să salveze doar 500 de vieți, căci de restul nu au mai avut timp. După cincizeci de ani, imperiul era dezvoltat, iar locuitorii s-au hotărât să numească țara Kirikitiky, după prințesa Kitana și regele Itiki.

În semn de recunoștință se pun flori și lumânări ca să îi lumineze calea prințesei Kitana către Dumnezeu. Coșul cu fructe reprezintă hrana pe care Kitana o poate lua dacă îi este foame, iar kotomalele și kotomacii erau mâncarea preferată a prințesei, motiv pentru care acestea au devenit mâncăruri tradiționale. Spațiul în care se ține adunarea simbolizează locul în care prințesa a plecat spre lumea Sfinților.

*Albu Camelia
Clasa a V-a A*

TRISTEȚEA TOAMNEI

După vara luminoasă,
Cu veselie și vacanțe,
Vine toamna-ntunecoasă,
Care spulberă speranțe.

Cu alaiul ei de frunze,
Ce se-ntrec în a lor zbor
Și dansând ca niște muze
Peste timpul trecător.

Părăsind a lor meleaguri,
Păsărelele-au plecat.
Iar bruma coboară-n falduri
Peste codrul întristat.

Totu-i cuprins de tăcere
Și de frig, de vreme rea.
Îmi rămâne-o mângâiere
Cartea, prietena mea.

*Albu Ana Roxana,
Clasa a V-a A*

MONEDA

Era odată un om foarte sărac, cu o familie numeroasă, alcătuită din treizeci și cinci de fii și fiice, care cereau mereu de mâncare.

Într-o bună zi, trecând pe lângă un izvor limpede cu apă rece ca gheața, omul cel sărac găsi o monedă care lucea. Aceasta se afla pe o frunză de nufăr. Omul, în loc să ia moneda, cum ar fi făcut oricare altul care ar fi trecut pe acolo, o lăsă neatinsă și plecă mai departe spre pădure ca să taie lemne pentru a-și încălzi căminul. Spre uimirea lui, găsi în trunchiul unui copac pe care-l tăia aceeași monedă pe care o mai văzuse. Ei, astfel de lucruri nu vezi în orice zi!, gândi săracul. Ca și data trecută, omul lăsă moneda neatinsă, căutându-și un alt copac pentru a-l tăia. După ce-și procură câteva lemne pentru a-și încălzi familia, omul se întoarse acasă și îi povesti soției sale ce i s-a întâmplat în pădure.

- Și de ce nu ai luat moneda, omule? întrebă ea supărată.

- De ce să iau ceva ce nu e al meu, soție? spuse el nedumerit.

- Nu vezi ce săraci suntem?! Răspunse ea din ce în ce mai furioasă. Du-te înapoi și să nu te mai întorci fără acea monedă, căci altfel ai terminat-o cu mine!

- Bine! zise omul trist.

Se duse înapoi în pădure și găsi moneda lângă o piatră, neștiind ce să facă cu aceasta. Deodată, o zână frumoasă, îmbrăcată într-o rochie făcută numai din monede ca cea pe care o găsisese omul, se apropie de el:

• Nu te speria, om bun! zise ea. Eu sunt Zâna Bogăției și am venit aici ca să îți cer moneda pe care ai găsit-o, deoarece este o parte din rochia mea, iar eu te voi răsplăti cu orice îmi vei cere.

Omul îi dădu moneda, dar nu-i ceru nimic în schimb.

- De ce nu îmi ceri nimic, om harnic și deștept?

- Eu nu vreau să primesc lucruri pe care nu le merit.

- Nu, dragul meu om! Eu o să-ți dau numai bogății pentru corectitudinea de care ai dat dovadă.

Și zâna făcu ce ce spuse: îi dădu toate bogățiile pământului. Apoi îi zise:

- Omule, te rog să nu uiți că trebuie să rămâi bun, harnic și drept, chiar dacă ești bogat!

- Promit, zână bună! Și îți mulțumesc!

Întorcându-se acasă, soția lui îl laudă, iar de atunci ei nu mai știu ce este frigul sau foamea. Omul a rămas harnic, cum fusese și până atunci, și fericit alături de familia sa!

*Sfîngă Alessia
Clasa a V-a A*

CASA DE LÂNGĂ IAZ

- Alina?!

- Mihaela?!

- Vaaai, fată! Nu ne-am văzut de aproape un an!

- Tu, Alina, dar ce frumoasă te-ai făcut!

- Vai, Mihaelo, tu vorbești? Uită-te la tine!

- Îl mai ții minte pe fiu-meu, nu?

- Cum să-l uit pe acest făt-frumos!

- Stai să vezi ce mi s-a întâmplat! L-am trimis într-o tabără și știi că a fost acest "Halăuin" sau, cum geanta mea de designer îi zice, știi tu, când toată lumea se costumează.

- Da, fată, eu m-am îmbrăcat în pisică.

- Cred că ai arătat tare pisicoasă! Ha! Ha! Ha! Și să vezi întâmplare, fată! Nu a dormit toată noaptea, deoarece au spus povești d-astea de groază și povestea care l-a speriat cel mai tare...

Alina nici nu reușise să-și termine fraza, că Andrei, fiul acesteia, a întrerupt-o:

- Nu este o poveste! a strigat el apăsător. A fost real! S-a întâmplat cam cu 60-70 de ani în urmă și tot ce știu este că pe vremea aceea o femeie nebună trăia în casa de lângă iaz. Nimeni nu îndrăznește să treacă prin fața acelei case, deoarece se credea că femeia este vrăjitoare și reușea cumva să-i doboare și pe cei mai puternici bărbați, apoi îi tortura până la moarte, deoarece, când era doar o copilă, tatăl ei se îmbăta și o bătea mereu. După aceea îi arunca în iaz, însă nimeni nu a verificat aceste povești. Se mai spune că bântuie acea casă chiar și în ziua de azi pentru a-i pedepsi pe cei care agresează copiii. Evident că eu, cel puțin, nu credeam acele baliverne, așa că împreună cu un prieten, Mihai, am încercat să intrăm în casa abandonată.

- AI INTRAT ÎN CASĂ?!?! I-a întrebat Alina panicată.

- Lasă-mă să termin! i-a răspuns Andrei iritat. Deci, după cum spuneam, ușile erau bătute în cuie, așa că am aruncat cu pietre în geam și am intrat. Eu îmi spuneam în gând: "Ce mare lucru! Doar n-o să ne omoare o fantomă!". Nici nu intrasem bine, că l-am și auzit pe Mihai țipând. L-am întrebat ce s-a întâmplat, iar el bâlbâindu-se îmi răspunse că a văzut o arătare într-o oglindă prăfuită care nu reflecta nimic. El a ieșit afară din casă alb la față și foarte speriat, însă eu nu m-am pierdut cu firea și mi-am continuat drumul prin bucătărie. Nu curajul mă împingea de la spate, ci dorința de a filma acea arătare ca să mă laud în fața colegilor și, mai ales, să-i sperii, că doar era noaptea de Halloween.

- Te înțeleg, puiule! a spus Alina cu un ton compătimitor. Și eu aș fi făcut orice pentru o poză! Aș fi pus-o imediat pe facebook.

- Vezi, mamă? a replicat băiatul, simțindu-se încurajat. Am pășit atent și cu inima cât un purice pe podeaua care scârțâia îngrozitor, până când am ajuns într-o odaie năpădită de pânze de păianjeni și șoareci. La un moment dat m-am împiedicat de un os. Inițial m-am gândit că îi aparține unui câine care s-a rătăcit pe acolo, dar era prea lung. În timp ce cugetam la acest lucru, am ajuns în fața oglinzii care l-a speriat așa de tare pe Mihai. Și atunci AM VĂZUT-O!! Era o băbuță de vreo 80 de ani cu părul gri electrizat și cu ochi mari ce luceau anormal. Am încercat să țip, dar nu mai aveam glas. Obiectele din cameră au început să zboare și ușa s-a trântit cu un zgomot sec. Eram captiv. Îmi părea rău că nu fugisem împreună cu Mihai, dar era prea târziu. Disperat, am spart cu un scaun ceea ce mai rămăsese din geamul de la etaj și am ieșit pe acolo. Mi-am rupt geaca și aproape că mi-am luxat piciorul, dar n-a mai contat. M-am îndepărtat cât de repede am putut de casa aia și am jurat să nu mai calc pe acolo niciodată.

- Treci acasă, Andrei! Noi doi avem multe de discutat!!! O să fii pedepsit până termini clasa a VIII-a!

- Mamă, am glumit! Nu am fost în nicio casă bântuită. Am dormit toată noaptea, a răspuns Andrei, sperând să scape de pedeapsă. Știi doar că am o imaginație bogată. Mereu îmi spui asta.

- Lasă, că știu eu mai bine. Te pup, Mihaela! Ne auzim la telefon.

- Pa!

Andrei și mama lui se îndreptau spre casă, nu prea repede, pentru că tocurile înalte ale pantofilor de firmă o împiedicau. În spatele lor, mergea o femeie de vreo 80 de ani cu părul gri, electrizat, și cu ochii aprinși, învăluită într-o ceață verzuie, ciudată. „Parcă voiai o poză cu mine, Andrei!” râse ea strident. „Poate facem una la tine acasă”...

*Tiberiu Negură
Clasa a VII-a A*

O CĂLĂTORIE FANTASTICĂ

Într-o seară de vară stăteam pe banca din curtea casei și priveam fascinată stelele care împânzeau cerul indigo. Păreau a fi milioane de felinare ce luminau difuz noaptea întunecată ca smoala, în care doar cântecul monoton al greierilor te făcea să-ți dai seama că nu ești într-un tablou. Dintotdeauna m-am simțit în mod inexplicabil atrasă de universul infinit, ca și cum aș aparține acestuia. În fiecare noapte senină urmăream mișcarea planetelor și a stelelor, printr-un telescop modern pe care părinții mi l-au luat după multe insistențe și cu promisiunea mea sinceră că nu am să le mai cer nimic până la majorat. În timp ce stăteam cu ochii ațintiți spre cer, o mulțime de gânduri răzlețe îmi alergau prin minte. Mă întrebam, ca de obicei, plină de curiozitate, cum ar fi să privesc din cosmos o ploaie de meteoriți, sau să ajung pe lună, unde urma pașilor mei să reziste sute de ani... Însă visul meu cel mai mare era să fiu o stea și să urmăresc lumea de sus, ca pe o piesă de teatru privită din lojă cu un binoclu.

Pierdută în gândurile mele, aproape că nici nu am observat o lumină diafană, blândă, presărată cu praf de diamante care mă învăluia treptat. Am simțit cum plutesc ușor deasupra norilor și, la un moment dat, m-am trezit în Cosmos, înconjurată de mii de steluțe sclipitoare. Erau de toate felurile: gigantice, pitice, normale, cu strălucire constantă sau intermitentă, de o frumusețe ireală, desprinsă din basme. În liniștea desăvârșită răsunau sunete delicate, de o armonie perfectă- muzica sferelor. Le priveam uimită. Păreau prinse ca într-un dans al ielelor și îmi era teamă ca nu cumva prezența mea să le tulbure. Știam că asistam la ceva unic, la care pământeni nici măcar nu îndrăzneau să viseze. Steluțele nu dădeau semne că m-ar fi observat, deși o forță invizibilă, căreia nu mă puteam împotrivi, mă împingea încet spre ele. Am plutit împreună, până când am ajuns într-un grup în care era zarvă mare. Ne-am apropiat să aflăm ce se întâmplă. O steluță de o strălucire orbitoare le spunea celorlalte de ce merită să fie aleasă cea mai frumoasă stea din constelație.

- Da, ați auzit bine, EU merit să câștig, pentru că sunt frumoasă, dansez foarte bine și, mai ales, îmi place să zbor în jurul tronului.

- Despre ce tron este vorba? am întrebat eu nedumerită. Vocea mea suna ciudat, diferit, în acel abis misterios și am regretat imediat impulsivitatea de care am dat dovadă. Brusc s-a făcut liniște și toate m-au fixat cu privirea, parcă reproșându-mi neștiința. Aș fi vrut să plec din mijlocul lor, dar, ghicindu-mi intenția, au strâns cercul format în jurul meu. O steluță mică, a cărei strălucire palidă, gălbuie, o făcea să pară neînsemnată, s-a oferit să-mi explice:

- Constelația din care facem parte are formă de tron, iar numele ei vine de la regina noastră Cassiopeea, mama Andromedei.

- Ar fi trebuit să știi asta, Faleola, mi-a spus o altă stea ce părea să fie liderul celorlalte.

Am fost surprinsă de faptul că acestea îmi puseseră deja un nume. Tot steluța mică și neînsemnată mi-a spus că semnificația numelui meu era Deosebita, trăsătură care era considerată cea mai relevantă pentru caracterul meu.

- Tu nu ești la fel ca noi, a continuat ea, ești deosebită, iar strălucirea ta o întrece cu mult pe a noastră, deși toate suntem invidiate de stelele din celelalte galaxii. Frumusețea am moștenit-o de la regina Cassiopeea, iar strălucirea am primit-o de la Steaua Nordului, de aceea suntem vizibile toată noaptea pe bolta cerească, chiar dacă frigul cosmic încearcă uneori să ne sperie. Fără noi, poezii și-ar pierde inspirația, îndrăgostiții ar fi dezamăgiți, iar nopțile ar fi de-a dreptul înspăimântătoare.

Ascultând-o, am realizat că-mi plăcea să fac parte din acea constelație. A trebuit să particip și eu la concurs, deoarece toate steluțele erau obligate să o facă. După ce și-au etalat strălucirea, a început numărătoarea voturilor. Am aflat că fiecare dorea să câștige, căci premiul cel mare era o săptămâna petrecută împreună cu regina Cassiopeea. Dintr-o dată s-a făcut liniște pentru a putea fi anunțat câștigătorul.

- Și ... câștigătoarea concursului este.... Faleola!

Am fost atât de surprinsă, încât am simțit că mă înroșesc toată de emoție, deoarece nu credeam că am vreo șansă în fața celorlalte stele.

- E ca și cum nu ne-ar fi părăsit niciodată..., a murmurat o steluță cu o superbă trenă mov.

Până să o întreb ce a vrut să spună, m-am trezit împodobită cu o coroană din safire, în timp ce o altă steluță îmi făcea semn să o urmez. În drum spre castelul Cassiopeei am trecut pe lângă o mulțime de astre de culoare albastră-alburie, galbene, portocalii și roșii care-mi făceau prietenoase cu mâna. Câștigarea concursului îmi oferea o popularitate cu care nu eram obișnuită. Odată ajunsă la palatul reginei, am înțeles de ce toate doreau acest premiu. Palatul era construit într-un meteorit gigantic, străjuit de un șir de steluțe asemenea unor ghirlande rubinii nesfârșite. Din loc în loc, ca niște baloane imense, pluteau stele gigante și supergigante, care, din când în când își dezbrăcau veșmintele și le transformau într-o ploaie de stele. Datorită strălucirii fără seamăn a Cassiopeei întreg palatul părea un diamant ce plutea pe o mare întunecată deasupra căreia se dezlănțuia o ploaie de artificii.

Regina ne aștepta. Văzând-o, am înțeles de ce steluța cea mică îmi spusese că toate îi moșteniseră frumusețea. Mi-a întins prietenoasă mâna și m-a poftit să stau lângă ea. Mi-a povestit cum în fiecare noapte acestea veghează somnul lin al pământenilor și, câteodată, le îndeplinesc dorințele, dar numai dacă sunt puse din inimă. Am întrebat-o de ce intensitatea lor puternică nu-i orbește pe oameni. Ea mi-a explicat că stelele se află la distanțe foarte mari și că, dacă o stea se află la o sută de ani lumină, strălucirea ei va ajunge pe pământ după un secol, iar pământenii o vor vedea cum era atunci. Mi-a mai spus că astrele nu sunt nemuritoare, așa cum credeam eu, și că majoritatea strălucesc câteva milioane de ani, apoi se sting treptat, iar rolul ei de regină este acela de a veghea asupra lor, astfel încât cerul să nu rămână niciodată fără oceanul de boabe de lumină.

Săptămâna petrecută în palatul de deasupra norilor, deși a trecut foarte repede, a fost ca un vis frumos din care nu doream să mă trezesc. M-am despărțit cu greu de Cassiopeea și am părăsit palatul cu ochii în lacrimi. În secunda în care porțile s-au închis, totul s-a întunecat în jurul meu. Mi-am dat seama că fusesem înghițită de o gaură neagră. Speriată, am închis ochii, ultimul meu gând îndreptându-se către părinții mei.

Când i-am deschis, am văzut cerul plin de licurici minusculi. Mă aflam din nou pe banca din curte. Acum priveam stelele cu alți ochi. Erau prietenele mele și le cunoșteam povestea. Știam că ele ne păzesc visele și strălucesc pentru noi. O stea albastră, mare, a pâlpâit intermitent, ca și cum mi-ar fi făcut cu ochiul. Am zâmbit, fiind convinsă că este Cassiopeea. Am intrat în casă fericită, dar într-un colț al minții îmi stăruiau ca un ecou ultimele cuvinte ale reginei:

- Locul tău este aici, cu noi. În curând te vei întoarce acasă pentru totdeauna.

*Mara Nicolau
Clasa a VII-a A*

POVESTEA MEA

Este o zi frumoasă în Starlight City. Numele meu este Leon, am 12 ani și da, sunt un om de zăpadă. Nu am frați sau surori, iar părinții mei s-au topit cu puțin timp în urmă. Acum cincizeci de ani eram peste o mie, însă ceilalți au dispărut pe rând, deoarece copiii preferă să se joace pe tabletă decât să facă oameni de

zăpadă. Magia s-a spulberat încet, iar acum am rămas ultimul din neamul meu. Sunt singur, dar fericit, pentru că orașelul nostru de munte este destul de izolat, iar locuitorii abia așteaptă Crăciunul.

Se apropie bătălia anotimpurilor și sunt un pic îngrijorat de ceea ce o să se întâmple și cine o să câștige. Am să îți spun un mic secret, cititorule, dar nu vreau să afle nimeni. Știu că ești acolo și că citești fiecare rând pe care îl scriu. Dar să revenim la subiect! Secretul este că eu pot fi distrus, deși sunt o ființă magică, dar și readus la viață cu o singură condiție. Dacă sunt omorât de Primăvară, nu am nicio șansă. Dacă sunt omorât de cea care m-a făurit, eu pot fi readus la viață doar de aceasta. Interesant, nu? Părinții mei au avut altă soartă, ei au murit din cauza bătrâneții, iar eu încă sunt îndurerat, pentru că nu mai am cu cine să vorbesc, așa că m-am decis să îmi scriu povestea într-un jurnal, pentru ca toți copiii să o afle.

A trecut o lună de când nu am mai scris nimic. Bătălia s-a încheiat, dar nu vreau să îți spun deocamdată cine a câștigat, vreau să îți povestesc, pentru că eu am fost acolo. Înainte de a începe, este un singur lucru pe care trebuie să ți-l spun. Eu am rămas singurul slujitor al Iernii, pentru că ceilalți s-au topit deja. Știu că ești surprins, dar trebuie să citești în continuare!

Să revenim, așadar, la ziua bătăliei. Era însorită, dar în același timp și friguroasă. Toți locuitorii s-au adunat ca să asiste la această bătălie crucială. De mai mulți zeci de ani Primăvara a început să încalce teritoriul Iernii. La început au fost două zile, apoi o lună, iar acum vine mai repede cu două luni, ceea ce înseamnă că oamenii nu se mai pot bucura de zăpadă și de farmecul sărbătorilor. Această situație trebuia să înceteze.

Deodată în arenă au apărut cele două regine, Iarna și Primăvara. S-au apropiat de mijlocul arenei, au dat mâna, apoi arbitrul a numărat până la trei și lupta a început. Prima care a lovit a fost Iarna. Ea a aruncat cu săgeți de gheață în jurul cărora se aflau fluturi argintii ce au absorbit jumătate din puterea Primăverii. A doua aruncare știi cine a făcut-o, așa că nu trebuie să mai spun. A aruncat cu un lasou de flori care a prins-o pe Iarnă și a doborât-o la pământ, dar ea a tăiat lasoul cu o sabie din gheață și a continuat să arunce cu țurțuri până când câțiva s-au înfipt în haina Primăverii, țintuind-o de unul dintre pereții arenei. S-a apropiat de ea și cu un ton grav și furios i-a șoptit: „Niciodată să nu îmi mai subestimezi puterile!”

După acel moment în arenă a fost așa de liniște, încât se auzeau picăturile de apă cum cădeau de pe țurțurii cu care era prinsă Primăvara. Duelul a mai durat o săptămână, iar momentul decisiv a fost atunci când Primăvara a prins o săgeată de-a Iernii și a străpuns-o pe aceasta cu propria armă. Disperat, am sărit în ajutorul reginei mele, dar m-am înțepat și eu în aceeași săgeată și m-am prăbușit lângă ea. În acel moment totul părea pierdut, dar... nu a fost așa, pentru că Iarna, cu ultimele puteri, nesuportând gândul că și ultimul ei slujitor va pieri, a invocat cea mai mare vrajă pe care un anotimp poate să o facă. Vraja se numește „Redit tempus” și are puterea de a da timpul înapoi. Când mi-am revenit, am constatat că ne aflam în momentul de dinaintea începerii bătăliei.

Primăvara, impresionată de acest gest, și-a recunoscut greșeala și nu a mai încălcat teritoriul Iernii, iar micul oraș Starlight City s-a bucurat de sărbători, mai ales copiii care au făcut nenumărați oameni de zăpadă. Acum nu mai sunt singur.

Aceasta a fost și încă este povestea mea. Ea se va scrie mulți ani de acum înainte.

*Isabella Trifan
Clasa a VI-a B*

O POVESTE FĂRĂ SFÂRȘIT

Era o zi friguroasă de octombrie, mai exact ziua de 31. Această minunată zi mai era numită ziua Halloween-ului sau ziua costumelor.

La cabana "Three mountains", de la poalele Munților Alpi, unde vântul bătea furios și ploaia cădea cu stropi mari, s-a organizat o fastuoasă petrecere, la care au participat aproape toți locuitorii din acel orașel pierdut în timp.

Petrecerea începuse doar de vreo jumătate de oră și lumea dinăuntru, costumată în diferite creaturi, cum ar fi zombi, vrăjitoare, animale, drăcușori și multe alte ciudățenii, se distra, nebăgând de seamă furtuna de afară. Toți erau fericiți, dansau, vorbeau, râdeau și sorbeau cel mai bun punch din zonă, eliberându-se de problemele cotidiene.

La acea petrecere se afla și Karina, o fată în vârstă de 16 ani, care venise dintr-un oraș apropiat împreună cu fratele ei mai mare, Aiden. Amândoi se costumaseră în vârco-zombi, o creație de-a lor de care erau foarte mândri.

Karina se afla la masă, gustând niște ochi de jelu și liliaci de ciocolată, când, într-un colț mai retras, a observat un băiat de vârsta sa. Acesta avea un superb machiaj asemănător cu un schelet, niște ochi de un albastru magnific, ca un safir neșlefuit, purtând doar niște blugi și un hanorac demodat. Privirile li s-au întâlnit și băiatul i-a zâmbit. Karina i-a zâmbit înapoi dar, chiar atunci a apărut fratele ei așezându-se alături.

- Ți-a căzut cu tronc, surioară ? a întrebat-o el, cu un zâmbet ștrengăresc, specific lui.
- Cred că visezi, Aiden ! a spus aceasta râzând.
- Eu nu cred, dar în fine...Uite, îți vine prietenul !
- Nu mă lăsa singură ! a strigat Karina.

Dar era prea târziu. Fratele ei dispăruse în mulțime, iar băiatul misterios îi luase locul.

- Bună! Eu sunt Aaron! spuse el întinzând mâna.
- Bună! Eu sunt Karina. Îmi pare bine de cunoștință!
- Plăcerea este de partea mea! Deci... în ce te-ai costumat?
- Sunt un vârco-zombi. Nu întreba! E o poveste lungă și creație proprie în parteneriat cu fratele meu, Aiden! i-a răspuns râzând.

Cei doi au vorbit și au râs toată seara. Karina avea o senzație ciudată de deja-vu, ca și cum se mai întâlniseră undeva, cândva. Dacă venea câte un baiat să o invite la dans, Karina îi răspundea că nu dorește, pentru că deja vorbea cu cineva, iar băieții plecau uitându-se surprinși, crezând că fata are vreo problemă psihică.

La un moment dat Karina a întrebat :

- Vrei niște punch ?
- Nu, multumesc. Du-te tu și ne vedem aici.

Când Karina s-a întors, nu l-a mai găsit pe Aaron. L-a căutat cu privirile peste tot, dar nu a reușit să-l găsească, astfel că, într-un final, a renunțat dezamăgită.

La sfârșitul petrecerii s-a dus în camera sa din cabană și a adormit de cum a pus geană pe geană.

A doua zi de dimineață, când a coborât în sala unde a fost petrecerea, toată lumea se uita ciudat la ea. Karina, fiind o fire îndrăzneată, a întrebat cu om voce puternică:

- De ce mă priviți de parcă am ieșit de la Casa Eichen?

O doamnă, căreia se părea că îi este milă de biata fată, a răspuns ușor încurcată:

- Toți te-au văzut vorbind de una singură, draga mea, și am crezut că poate ai probleme... ăăă..cum să spun... mentale.

- Nu vorbeam de una singură!! a răspuns Karina șocată de cele auzite. Nu l-ați văzut și voi pe Aaron, băiatul cu machiajul de schelet?

Toată lumea a rămas tăcută, ferindu-și privirea de cea a Karinei. A simțit că o cuprinde amețeala. Cu siguranță cineva îi strecurase droguri în băutura, sau poate fratele ei pusese la cale această farsă. Nu ar fi fost prima dată. În timp ce mintea ei căuta înfrigurată o explicație, o bătrână de vreo 90 de ani își făcea loc printre oameni, apropiindu-se încet.

- Cum ai spus că îl cheamă pe băiatul cu care ai vorbit? a întrebat cu o voce tremurândă.

- Aaron, doamnă. Dar... de ce întrebați?

- Întreb, fiindcă știu motivul pentru care tu l-ai văzut pe acest băiat și crede-mă că nu ai nicio problemă psihică.

- Puteți să îmi explicați și mie? a strigat Karina, uitând că se află într-o sală plină cu oameni.

- Aaron este spiritul unui tânăr care nu și-a găsit liniștea și care a murit acum mult timp, iar tu, draga mea, semeni leit cu Faith, marea dragoste a lui Aaron. Aceasta a murit de leucemie cu trei zile înainte ca el să își ia viața din cauza durerii.

- Atunci, eu de ce l-am văzut pe Aaron ?? a întrebat Aiden, făcându-și loc prin mulțime și venind lângă sora sa.

- Poate că tu l-ai văzut, deoarece împarți același sânge cu sora ta, dar tot nu înțeleg cum este posibil așa ceva, a spus bătrâna căzând pe gânduri. Deodată, fața i s-a luminat. Ar trebui să fiți adoptați!!

- Păi, noi... suntem adoptați, a spus Karina cu o voce stinsă... Ce înseamnă asta?

- Atunci totul se explică, a zis bătrâna cu un zâmbet trist. Dar acestea sunt detalii în care nu ar trebui să ne pierdem.

- Mă scuzați, doamnă, dar dumneavoastră de unde știți toate acestea? a întrebat curios Aiden.

- Păi, dragul meu, Aaron a fost... fratele meu.

Karina se uita în gol, stupefiată de ceea ce auzise, nereușind să scoată un cuvânt. Brusc în fața ei a apărut nimeni altul decât Aaron. A tresărit violent, punând mâna la gură ca să nu țipe.

- Nu fii surprinsă, Karina! Totul este posibil!

Tânăra nu a răspuns, nedorind ca ceilalți să știe ca Aaron era acolo, în special acea bătrână care părea atât de firavă și îndurerată. Aiden părea și el surprins, dar nu i-a dezvăluit prezența.

- Am venit să îmi iau rămas-bun și să îți spun ca voi veghea mereu asupra ta și a fratelui tău, fiindca sunteți singurii care mă puteți vedea, dar, mai ales, pentru că tu ești sufletul meu pereche. Poate că ne vom întâlni și ne vom îndrăgosti iar unul de celălalt într-o altă viață! Tu ești Faith!

Cu aceste vorbe, Aaron a dispărut. Câteva lacrimi au început să cadă pe obrajii fierbinți ai Karinei, care s-a simțit cuprinsă de o tristețe adâncă și copleșitoare.

*Raisa Ormenișan,
Clasa a VII-a A*

AZI, IERI, ALALTĂIERI... ȘI AȘA MAI DEPARTE...

Era dimineața de Crăciun. Mă dau fericit jos din pat și alerg în cameră unde se află bradul, pentru a vedea ce cadouri am primit. Mă opresc brusc în pragul ușii... Camera era total schimbată. Nu mai recunoșteam nimic. Pe masă am văzut un cadou frumos ambalat pe care scria: „La mulți ani! 25 decembrie 2026”.

Mă simțeam super ciudat. Simțeam că ceva lipsea... A, da! Am uitat să-mi pun ochelarii! Ah... mult mai bine! Toata camera era la normal acum. Dar totuși, pe masa neagră ca abanosul era un cadou la fel de mare ca celălalt. Îi desfac funda cu mari emoții și deschid cutia.... Nimic ! În schimb, acolo era un bilet pe care scria „La mulți ani! 25 decembrie 2016”. Pfiu! Pentru un moment m-am simțit ușurat că nu sunt cu 10 ani mai bătrân. Dar după ce m-am uitat mai atent, am observat ca „2-ul” era de fapt un „1”...restul era pata de ciocolată...Cred ca Moșul îmi găsisese proviziile...

Înca eram nedumerit. De ce 1016? Cu 1000 de ani înainte. În timp ce mă gândeam, în cameră au intrat patru oameni. Părea ca sunt o familie. Și culmea - nici nu mă vedeau. Au început să cânte un cântec... ceva de genul: „Le le uu uu! Se e mi li pu!” și tot așa...

În timp ce mă gândeam de ce oamenii nu mă văd, atmosfera s-a schimbat brusc, iar când mă uit la eticheta de pe cadou, văd: „La mulți ani! 25 decembrie 1860”. Până când m-am frecat la ochi, pesemne nu mai vedeam bine, mi-am dat seama că apartamentul se mutase, cred, în Italia, deoarece vedeam sute de oameni în cămăși roșii care mășăluiau pe străzi. Dacă am dreptate, (și sper să nu am!) era „Expediția celor 1000 de cămăși” condusă de Giuseppe Garibaldi. Acum știu cine este acel domn care stătea în fruntea tuturor. Dar acesta nu este singurul lucru ciudat. În cutia de cadou se afla o armă. Primul meu gând a fost să sun la poliție.... Dar mi-am amintit că nu există telefon, iar smartphone-ul meu îl pierdusem în secvența trecută în camera cu familia din anul 1016.

Am luat pistolul în mână și m-am dus la geam să-l arunc. Proastă decizie! Când să-i dau drumul, din greșeală, am apăsat pe trăgaci. Un moment de tăcere. Apoi, toți oamenii de pe stradă au început țipe isteric. Oare ce se întâmplase? Am ucis pe cineva?!, m-am întrebat nedumerit. O voce puternică de bărbat a strigat: Garibaldi e mort!! În timp ce eram în stare de șoc, nevenindu-mi să cred ce am făcut, un om a arătat către mine și a strigat: „El! El e ucigașul!”. Chiar dacă eram mirat că vorbea românește, am început să mă rog să plec din vremurile acelea și să sper că toată lumea care a năvălit pe ușa din scara clădirii, să fi intrat într-un magazin de Black Friday.

Eram disperat. Dar, într-un final, am închis ochii și m-am aruncat pe podea. Nu puteam să accept că acela era sfârșitul! Trebuia să fiu împreună cu părinții, bucurându-ne de cadourile primite, îmbrăcați în puloverele roșii cu reni pe care mama insistă să le purtăm în fiecare an, dar care mie îmi dis plăceau teribil.

Am deschis încet ochii. Nu știu cât timp stătusem pe podeaua rece. Era liniște în cameră. Până să zic în gândul meu o mulțumire Celui de Sus, am auzit bubuituri în stradă. Mă simțeam încă în pericol, dar m-am dus spre fereastră pentru a vedea ce se întâmplă. Era un haos desăvârșit. Soldați, tancuri, țipetele femeilor și ale copiilor, zgomotul avioanelor și al bombelor ce explodau, distrugând clădirile, șuierul gloanțelor, toate alcătuiau un tablou apocaliptic, desprins, parcă, dintr-un film de Sergiu Nicolaescu.

Am luat hârtia de la cadou: „La mulți ani! 25 decembrie 1944” Eram în toiul celui de-al II-lea Război Mondial! „Of, frate... de ce de Crăciun?!”.

M-am gândit că măcar acum o fi ceva în cutia aceea ciudată de cadouri. ... O, da...era într-adevăr ceva...o bombă! Nu din nou!!! Ce să fac eu cu ea? Cu siguranță, pe geam nu o pot arunca. Dar nu am avut timp să mă gândesc prea mult. Un soldat, care se urcase pe geam, a încercat să mă doboare, iar eu am aruncat bomba spre el cu toată forța mea. Soldatul s-a ferit, dar bomba a ieșit pe geam (binețeles) și a căzut într-un fluviu (cel puțin, cred că era un fluviu...la cât de mare era). Omul a strigat „Fusoatok!”. Din cunoștințele mele, am înțeles că înseamnă „Fugiți!”. Dar de ce? Oh ... acum înțeleg...bomba a explodat și a doborât și podul din apropiere care îmi părea cunoscut. A, da! E Podul cu Lanțuri din Budapes...oh nu! Acum îmi doresc și mai tare să mă întorc în prezent, deoarece Dunărea a dat cu totul pe afară și se îndreaptă cu repeziciune către clădire. Dar cum să mă întorc?

Nu am stat prea mult pe gânduri că am și distrus cadoul cu pumnul. Era singurul care rămânea pe masă oriunde mă duceam. Doar biletul cu data eram altul. Doamne, ce bine că am avut dreptate! Îndată ce am distrus cadoul, totul a început să se învârtă în jurul meu. Eram convins că sunt într-un coșmar din care urma să mă trezesc curând. Probabil că băusem prea mult lichior de ouă.

În final m-am trezit în sufragerie cu mama lângă mine. Am răsuflat ușurat. Fusese doar un vis urât. Mama, însă, părea foarte nervoasă:

- Cum ai putut să-ți distrugi setul ultra-performant de laborator din sticlă și porțelan pe care ți-l doreai atât?!

Nu mai puteam să zic nimic. Am fugit în camera mea și am deschis calculatorul. Am aflat că Garibaldi a murit mai repede decât ar fi trebuit, iar ucigașul a rămas un mister; Veneția este acum o țară, având cea mai avansată tehnologie din lume, deoarece oamenii din secolul al XI-lea intraseră în posesia unui artefact extraterestru (de fapt, smartphone-ul meu, pe care îl pierdusem), iar Podul cu Lanțuri nu mai există de când Holocaustul l-a distrus. Iar toate acestea doar din cauza mea! Am reușit să schimb istoria. Capul a început

să-mi vâjâie. M-am apropiat încet de fereastră, dar m-am retras îngrozit. De afară mă privea un ochi imens cât o minge de fotbal, atașat unui robot uriaș ce ajungea până la etajul doi unde locuiam.

Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc în sufragerie. Am luat cadoul distrus în mână, iar din el a căzut o panglică: „La mulți ani! 25 decembrie 2016”.

*Ciolan Tudor,
Clasa a VII-a A*

TE IUBESC, MAMI!

Acele ceasornicului indică ora 8 seara. Picăturile de ploaie mari și grele cad pe pervazul alb, scoțând sunete grave și monotone. Lisa privea copleșită de teamă și îngrijorare acele ceasornicului care se învârteau fără încetare. După fiecare minut trecut teama ei creștea tot mai mult. Lisa locuia cu fiica ei, Ecaterina, într-un apartament din centrul orașului, de când a rămas văduvă în urmă cu 15 ani. Fiica ei, care tocmai a intrat la liceu, a început s-o supere și să-i facă neazuri mamei sale. A fost mereu un copil bun, ba chiar olimpica la chimie, fizică și matematică, dar noul ei anturaj a schimbat-o.

Ecaterina a întârziat din nou acasă, dar dintr-o dată ușa s-a deschis, iar Ecaterina a intrat în casă șchiopătând și cu haina ruptă. Speriată, mama ei a întrebat-o:

- Ce s-a întâmplat? Unde ai fost până la ora asta?
- Nu s-a întâmplat nimic! Ne-a mai ținut încă două ore la școală.
- A, da?! Și atunci de ce mergi șchiopătând?

- Am căzut pe stradă. M-am împiedicat...Vrei, te rog, să nu-mi mai pui atâtea întrebări?

Ecaterina înaintează spre camera ei și închide ușa înainte ca mama ei să-i mai poată spune ceva. Lisa intră în cameră și se așază pe pat lângă fiica ei.

- Îmi pare rău că te-am neglijat în ultima vreme! Nici eu n-am fost o mamă prea bună. Vreau să-ți spun o poveste despre o fată cam de vârsta ta. Aceasta locuia în București, cu părinții ei. Se mutau mai mereu, pentru că tatăl ei era condiționat de serviciul său. Fata își iubea nespuse de mult părinții, mai ales pe mama sa. Ea terminase clasa a 8-a și, după o vară lungă și încărcată, a început liceul. Era primul an la unul din cele mai bune licee din București. Primele săptămâni au trecut foarte repede, iar fata nu-și făcea niciun prieten. De fapt, se apropiase de o fată, Simona, care era cu un an mai mare ca ea. Simona era o fire rebelă, nu foarte conștiincioasă, și împreună cu gașca ei de prieteni reușise să stârnească antipatia profesorilor.

Fata vorbea doar la școală cu "gașca veselă" și nu se lăsa influențată de comportamentul lor, asta până când ei au început să râdă de ea. Nevrând să mai fie luată peste picior, a început să iasă cu ei și în timpul liber și să le preia obiceiurile. Absențele de la școală erau din ce în ce mai dese, iar notele deveniseră foarte mici. Își ignora părinții și-i jignea atunci când încercau să discute cu ea. Mama ei avea grave probleme cu inima, iar aceasta nu avea voie să se supere. Fata uitase de toată această situație și astfel starea mamei sale se înrăutățea zilnic.

Într-o zi tatăl și-a sunat fata plângând. Aceasta i-a răspuns într-un final la telefon:

- Alo, tată! Ce e? De ce plângi?
- Mama....
- Ce e cu mama?
- Mama ta a murit acum o oră! Îmi pare rău..

Fata, cu lacrimi în ochi a scăpat telefonul din mână și a început să plângă. A ajuns într-o fugă acasă și s-a așezat în genunchi lângă patul unde zăcea mama ei. Suspinând, aceasta i-a spus:

- Îmi pare rău, mami!! Îmi pare rău că te-am supărat, că am făcut ce-am făcut. Nu știam că am să pierd persoana pe care o iubesc cel mai mult, persoana care mă iubeste din suflet și care ar fi murit pentru mine în orice clipă. Sunt o fiică groaznică!!Iartă-mă!!!

Dupa câteva luni de la moartea mamei sale, fata s-a mutat cu tatăl ei în Timișoara. Aceasta a terminat liceul și facultatea acolo și s-a și îndrăgostit. Nu după mult timp aceasta a născut o fetiță căreia i-a pus numele Ecaterina.

- Mami, a intrerupt-o Ecaterina, tu erai fata aceea?
- Da, eu eram. Și regret și acum... Nu vreau să faci aceleași greșeli pe care le-am făcut și eu în trecut.
- Îmi pare rău, mami! Te iubesc mult..a zis Ecaterina.
- Și eu te iubesc pe tine...

*Anisia Candidatu,
Clasa a VII-a A*

AVENTURA FULGULUI DE NEA

Sezonul rece a sosit în sfârșit și odată cu el am apărut și eu, fulgul de nea. Sunt alb ca spuma laptelui, sclipitor ca razele soarelui și sensibil la atingere unei surse de căldură . Am fost purtat pe brațele unui curent de aer rece un timp mai îndelungat, dar călătoria mea a luat sfârșit când m-am odihnit pe geamul unui orfelinat. Atenția mi-a fost atrasă de un băiețel care stătea singur în camera ușor luminată, înconjurat de câteva cărți vechi. Pe fața lui tristă au apărut două lacrimi care coborau încet pe obrazul palid . Era singur și nu avea pe nimeni cu cine să se joace . În clipa aceea mi-am propus să aduc zâmbetul pe fața băiețelului . Am început să dansez la fereastră și să fac tot felul de sărituri, astfel că am reușit să îi acaparez atenția. La început a fost mai nepăsător, dar veselia pe care i-am transmis-o i-a schimbat starea de spirit. Deodată a început să îmi imite mișcările, țopăind dintr-o parte în alta a camerei. După ce n-am distrat , băiețelul a deschis fereastra și a întins mâna spre mine. Știam că aceasta urma să fie sfârșitul, dar am preferat să mă așez in palma lui. Și-a dat seama imediat că mă pierde și m-a pus înapoi, pe pervazul geamului.

Bucuria băiețelului a fost mare, dar mai intensă a mea, pentru că am reușit să îl fac fericit . Între noi s-a legat o prietenie specială și toată iarna ne-am distrat împreună. Băiețelul abia aștepta să rămână singur în cameră, ca să se amuze de acrobațiile mele; era secretul nostru. Însă iarna s-a sfârșit, iar eu a trebuit să mă despart de singurul meu prieten.

Când a venit timpul să îmi iau rămas bun de la el, i-am făcut semn să deschidă fereastra și am sărit pe obrazul lui. M-am topit imediat, amestecându-mă cu o lacrimă fierbinte. Nu știu de ce, dar eram convins că anul viitor mă voi întoarce tot la el

*Palău Antonia
Clasa a V-a B*

DE CE CAD FRUNZELE?

În singurătatea pădurii era o căsuță mică și veche. În ea locuia o familie modestă, care avea o fetiță de cinci anișori. Deși trăiau de pe o zi pe alta, nu se plâneau.

În spatele casei era un copac înalt, al cărui vârf nu se zărea și care, indiferent de anotimp, avea frunzișul auriu. Frunzele copacului aveau o strălucire stranie, chiar și noaptea, și nu cădeau nici dacă trăgeai de ele.

Fetița își petrecea ore în șir jucându-se în căsuța pe care tatăl i-o făcuse între crengile lui, uitând de faptul că nu primise păpușa sau rochița pe care și-o dorise. Copacul era magic și toți copiii care îi atingeau frunzele deveneau fericiți.

Într-o zi a trecut pe acolo pădurarul, om tare rău și invidios. Auzise și el de acel copac și a vrut să-l taie. Fetița a izbucnit în plâns. S-a dus și a îmbrățișat trunchiul copacului cu brațele sale mici, nedezlipindu-se de el ore întregi, în ciuda rugămintelor mamei.

O rază de lumină a străbătut frunzișul copacului și a desprins o frunzuliță aurie care a căzut pe căpșorul fetiței.

Impresionat de legătura puternică dintre fetiță și copac, pădurarul a renunțat la decizia de a-l tăia. De atunci, când un copil plânge, copacului îi cade o frunză.

*Irene Cărpinișan,
Clasa V-a B*

Nivelul Școlar V – VIII, secțiunea poezie

Motto: „Compasiunea față de animale e intim legată cu bunătatea caracterului și se poate afirma cu siguranță că cel crud față de animale nu poate fi un om bun”- Arthur Schopenhauer

RÂMA

Sunt o mică, mică râmă
Mă târăsc ca o nebună.
Sunt un vierme inelat
Nici cilindric, dar nici lat.

Mă târăsc pe jos ușor,
Mă vedeți când plouă afară.
Sunt o sursă de umor
Dar copiii mă omoară.

Tocmai ieri când am plecat,
Să mă plimb și eu pe-afară
Alex mi-a mușcat
Puțin din partea anterioară.

Sunt bine, pot să zic,
Dar nu mai vreau ca cineva

Să mă chinuie un pic
Doar pentru a se amuza.

Sunt o ființă mititică
Neajutorată și necăjită.
Nimeni nu mă iubește,
Și nu mă prețuiește.

Familia mea a plecat
Când un stol de păsărele i-a
mâncat,
Iar pe tata l-a luat,
Un pescar cam agitat.

Mi-aș dori ca cineva
Să mă-ngrijească toată ziua.
Să mă ducă la plimbare

Și să-mi dea și de mâncare.

Chiar de sunt nevertebrată
Nu vreau să fiu alungată!
Dacă vă gândiți mai bine,
Sunt folositoare pentru oricine.

Mă pricep la pescuit,
Chiar și la grădinarit!
Sunt folositoare!
Nu o prădătoare!

În concluzie, vreau să zic
Că nu sunt o râmă de nimic!!!
Ar trebui să mă apreciați
Și să nu mă mai călcați.

Poezie premiată în cadrul **Concursului “Anatol Ghermanschi”, ediția 2016**

Poezie realizată de eleva Ioana Todoruț, clasa a VI-a A

BIOLOGIA ALTFEL

OCHIUL

Eu sunt ochi.
Sunt văzătoare
Și a toate știutoare.
Locuiesc într-o orbită
Și sunt foarte primentă.
Port pe mine trei tunici,
Am și țepi ca de arici.
Apărată sunt de gene,
Apărată de sprâncene.
Pleoapele mă învelesc
 Cu lacrimi mă umezesc.
Am umoare și sticloasă,
Am umoare și apoasă.

Irisul mi-e colorat
Verde-albastru
pigmentat.
Cristalinul transparent
Este foarte eficient:
Lumina focalizează,
Spre retină dirijează,
O imagine formează.
Josul, sus îl inversează.
Creierul îl corectează,
Josul, jos îl reasează.
Cu creierul împreună
Facem imaginea bună.

Maria Wolff
Clasa a VII-a A

SISTEMUL NERVOS

De două feluri poate fi :
Sistemul Nervos Central
Format din măduvă și encefal
Și din cel periferic
Care nu e unul sferic.
 Unitatea structurală
 Dar și cea funcțională
 Se numește neuron
 Care are și-un axon.
Prin sinapse ei se leagă
C-au strangulații nu neagă,
Componentele nu se ating deloc

Ci ele rămân pe loc.
 Reflexul e-un mecanism
 Un răspuns din organism
 Către mediul intern
 Dar și către cel extern.
De neuron nu știu prea multe
Dar cineva să mă ajute
Să mă-nvețe și mai multe !
 De aceea am ales
 În biologie să excelez
 Să fiu mereu îndrumată
 De-o echipă minunată.

Mara Nicolau
Clasa a VII-a A

UN ZÂMBET...

- Un copil stă și plânge pe hol. O profesoară îl găsește și îl întreabă:
 - Ce s-a întâmplat?
 - Un coleg mi-a doborât ștrudelul pe jos...
 - Și a fost cu intenție?
 - Nu, a fost cu brânză....

- Petrica de ce l-ai lovit pe Ionica?
 - M-a făcut hipopotam, domnule învățător.
 - Când?
 - Trei luni în urmă!
 - Si de ce la-i lovit astăzi?
 - Abia acum am văzut cum arata un hipopotam!

- Profesorul se străduiește să lămurească elevilor proverbul: "Drumul cel mai scurt e și cel mai bun".
 - Tata zice că nu-i așa! spune un elev.
 - Zău? Si ce meserie are tatăl tău?
 - Sofer de taxi.

PERLE DE LA EXAMENUL DE EVALUARE CLASA A VIII-A

- ✚ "Genul liric este atunci când autorul nu are chef sa scrie cărți lungi, cum ar fi romanele si scrie poezii."
- ✚ "In genul liric se casca gura la plante, insecte si animale, iar poezia se scrie ușor."
- ✚ " Omul spune că e frate cu copacii pentru ca nu-și suporta rudele când era mic."
- ✚ "Omul ala era atât de singur ca vorbea cu pomii, gen salcâmii, care nici nu-i răspundeau."
- ✚ "Poezia este despre diverse buruieni in care a copilărit poetul."
- ✚ Si rolul cratimei a fost interpretat in fel si chip.
- ✚ "Cratima se pune ca sa mai lăbărțeze rîndul, când nu se înțelege nimic din text."
- ✚ Un alt elev a avut si un mesaj pentru cei care au elaborat subiectele.
- ✚ "Întrebarea asta cu cratima pică în fiecare an. Am scris rolul, dar va recomand sa mai schimbați ca e chiar plictisitor."
- ✚ Pentru ca a folosit repetiții, unii au considerat ca poetul a fost de-a dreptul... neinspirat.
- ✚ "Poetul baga repetiții când nu mai știe ce sa scrie, de exemplu "scuturându-le, scuturându-le". Doamna profesoara spunea ca cine repeta ca papagalul e bâlbâit sau prostovan."

Iar la cerința de a scrie o narațiune in care să prezinte o întâmplare reală sau imaginară petrecută într-o stațiune turistica, unii elevi au întâmpinat probleme serioase...

- ✚ "Nu pot să ăa scriu o insulă, pentru ca n-am atlasul la mine si eu știam ca dau examen LA ROMANA!!!"
- ✚ "Familia mea a fost anul trecut în Bulgaria, dar acolo nu se vorbește in limba română deci nu am ce să povestesc. Îmi pare rău."
- ✚ "Aici în stațiunea asta turistica eu m-am întâlnit cu Donald Trump, care era președintele SUA și mi-a propus să lucrez cu el la Casa Alba."
- ✚ Cel mai curajos dintre ei și-a încercat în final norocul:
- ✚ "Am 17 cuvinte în plus la compunere, vă rog frumos să-mi dați un bonus."

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- *Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului;*

- *În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.;*

- *De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;*

- *De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;*

- *Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail: scoala19bv@yahoo.ro*

PROIECTELE NOASTRE

- ♥ SIMPOZION INTERNAȚIONAL "Educația Mediului de la Știință la Conștiință"
- ♥ Programul Eco Școala
- ♥ Proiect național de parteneriat educațional " Mesagerii Prieteniei"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional " Stop Violentei"
- ♥ Proiect "Valori Naturale, Culturale Și Spirituale Ale României"
- ♥ Proiect "Universul Copilăriei Și Calculatorul"
- ♥ Proiect "Școala după școală"
- ♥ Proiect educațional trans-disciplinar "Călător prin România"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Dincolo de școală" (Școala Nr. 4 Râmnicu Vâlcea)
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Clasa Noastră - O Lume De Cântec Și Poveste"
- ♥ Proiect eTwinning - "English ... a joy"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Lumea Magică A Creativității"
- ♥ Campanie de prevenire a violenței juvenile (Poliția Brașov)
- ♥ Campanie de prevenire a infracționalității (Poliția Brașov)
- ♥ Proiect JOBS
- ♥ "Punte Între Generații" - Anul european al îmbătrânirii active și al solidarității între generații
- ♥ Proiect "Pentru Un Zâmbet De Copil" (Mărcuș)
- ♥ Proiect "O familie pentru fiecare"- casa de copii "Dumbrava minunată"
- ♥ Proiect de parteneriat cu TVS
- ♥ "Harta reciclării în Brașov"
- ♥ "Elevii plantează copacul păcii"
- ♥ Participare LET S DO IT ROMANIA
- ♥ Participare Simpozion Interjudețean Școala Generală Nr. 31 Brașov.
- ♥ "Ziua Mondiala a Apei"- "Cea mai mare picătură de apă" concurs echipele clasele a V-a

- ♥ Campanie antitabac" Mesajul Meu Antituton" (parteneriat cu APM Braşov, Agenția antidrog Braşov)
- ♥ " Ziua verde "- plantat puieti în curtea şcolii, activitate în parteneriat cu Facultatea de Silvicultura Braşov
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Lumea văzută de copii"
- ♥ Junior Achievement Young Enterprise - program de educație economică – Noi înşine; Comunitatea Mea
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Suntem Diferiți Dar Ne Înțelegem"- în aşteptarea sărbătorilor
- ♥ " Dulcea pasăre a tinereții"
- ♥ Programul "Europa casa noastră"- activitatea "Să Cunoaştem Europa"
- ♥ Programul de voluntariat ACASĂ , Campania "Niciodată Singur"
- ♥ Programul de educație antreprenorială ”
- ♥ “Săptămâna fructelor si a legumelor donate”
- ♥ Proiect Național inițiat de I.S.J. Brăila" - Istoria Văzută Prin Ochii Cititorilor Români"
- ♥ Programul Eco scoala- partener CCDG Bucuresti
- ♥ Proiect J.O.B.S.- parteneri: I.S.J. Braşov, M.E.C.T.S., UNIV. Bucuresti, UNIV. Zurich; Proiect Necenzurat: parteneri: ANA (agenția Antidrog);
- ♥ Clasa – o lume de cântec și poveste”
- ♥ „Lumea magică a creativității”
- ♥ „CLASA PRIETENĂ – PRIETENIE ȘI ARMONIE” (proiect de parteneriat cu Școala Gimnazială Nr. 15 Braşov și Grădinița nr. 17 Braşov „Martinică”
- ♥ Trecut românesc - viitor european

